

พดพิชญา

53

มณีนุช

พดพิชญา

มณีจันทร์

พุดพิชญา

โดย มณีจันทร์

ราคา 350 บาท

ลำดับที่ 250

ISBN 978-616-00-1756-0

พิมพ์ครั้งแรก : กุมภาพันธ์ 2558

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ Sugar beat : สุชาดา ใจสุข

บรรณาธิการเล่ม : พรพิมล อริยวัฒนากร พิสูจน์อักษร : ปฏิภาณ หอนงรงค์ศิริ

ออกแบบปก : วะชิ จัดรูปเล่ม : ธีระวดี คณะเจริญ

พิมพ์ที่ : บริษัทพิมพ์ดี จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการบรรณาธิการบริหาร : วรพันธ์ โลกิตสถาพร

รองกรรมการผู้จัดการ : สุภคญา โลกิตสถาพร

ผู้จัดการฝ่ายผลิต : ธีญาภัทร์ พงษ์ไชย

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกะไชย

ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจกรรมเพื่อสังคม : นฤเบศ สมฤทธิ์

ผู้จัดการฝ่ายลิขสิทธิ์ต่างประเทศ : เจตยา โลกิตสถาพร ที่ปรึกษาทางกฎหมาย : ธนกร กองเพ็ง

สถาพรบุ๊คส์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการคัดสรรต้นฉบับ : satapornbooks.editor@gmail.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมระบุ

รายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน หรือโทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 21, 54

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

พิมพ์บน
กระดาษกนอมสายตา
www.greenread.com

อ่านได้บน

คำนำสำนักพิมพ์

รักแรกพบ หรือที่ฝรั่งเรียกว่า Love at first sight เมื่อเกิดขึ้นกับใครแล้วก็เหมือนต้องมนตร์สะกด แม้เพียงแรกพบก็ทำให้ใจเคลิบเคลิ้มหลงใหลได้

แต่บางคนก็ว่านั่นไม่ใช่รักแท้ เป็นแค่การหลงรูปเพียงชั่วครั้งชั่วคราวเท่านั้น

แล้วรักแรกพบจะพัฒนามาเป็นรักแท้ได้หรือไม่?

พุดพิชญา ผลงานเล่มล่าสุดของมณีจันทร์ หนึ่งในนวนิยายชุดบุปผารัญจวน จะพาคุณไปดื่มด่ำกับความรักที่เกิดจากความประทับใจเมื่อแรกเห็น เรื่องราวของนักธุรกิจหนุ่มหล่อลากมาดแบบบอย ที่ตกหลุมรักนางร้ายสาวสุดเซ็กซี่ที่หุ่นขี้ใจเข้าอย่างจัง แต่จะทำอย่างไรละ หล่อเลือกได้อย่างเขาไม่เคยต้องเข้าหาใครก่อนซะด้วย แถมเธอยังคิดว่าเขามีส่วนรู้เห็นในการฆาตกรรมผู้มีพระคุณของเธออีก เรื่องราวความรักที่ทำท่าจะไม่สมหวัง กับปริศนามากมายที่มาพร้อมกับความสัมพันธ์ลึกลับซับซ้อนที่ถูกซ่อนเร้นไว้

บอกได้คำเดียวเลยว่าเรื่องนี้คุณไม่ควรพลาด!

สำนักพิมพ์ Sugar Beat

พันธกานต์เหลือบตามองร่างโปร่งซึ่งก้าวเข้ามายื่นค้ำหัวเขา
ที่นอนเอนกายบนโซฟาด้วยความสงสัย มือใหญ่ถือแก้วแอลกอฮอล์
เพิงซงเสรีจ บนโต๊ะไม้ใกล้กันมีขวดเหล้าซึ่งพรวงลงเหลือไม่ถึงหนึ่ง
นิ้ววางอยู่

...

“วัตไปนอนแล้ว มันยังไม่จ่ายค่าตัวรีง”

คำถามนั้นทำเอาคนฟังสุดหายใจลึก แต่ยังไม่บอกตัวเองว่า
เขาอาจไม่ตั้งใจให้มันแปลไปในทางลบ

“ฉันมาตามเพื่อน ไม่ได้มารับค่าตัว”

“เวลานี้?” ตาหรีปรีอละจากวงหน้าเรียวน่ารัก ลดต่ำลง
โลมเลียมสำรวจร่างออรชรด้วยนัยที่ทำให้เธอรู้ชัด

...

“ฉันรู้ว่าเธอได้รับเชิญมาที่นี่แน่นอน รมภ. ของคุณวสวัตดี
เองก็ยืนยัน”

“จันเธอคงกลับแล้ว เพราะผมไม่เห็น”

คุณแม่บ้านบอกว่าเขาเพิ่งมาถึง จะไปรู้อะไร! คนความจำดี
ไม่ยอมถอยทัพง่าย ๆ “ถ้าคุณกรุณาบอกฉันว่าคุณวสวัตดีอยู่ที่ไหน
ฉันก็จะไปถามเขาดูให้รู้แน่”

...

“คุณมักใช้ข้ออ้างแบบนี้เข้าพบเป้าหมายของตัวเองรีเปล่า
เช็กซี”

“เป้าหมาย?” พุดพิชญาไม่เกิดความหมายของคำนั้นอยู่
เป็นครู่ ก่อนควั่นออกหู

“ฉันไม่-ชาย-ตัว” เธอเอ่ยซ้ำชัดทีละคำ หวังให้มันกระแทก
เข้าสู่หัวใจเปลือยของเขาอย่างไม่ผิดเพี้ยน

พจนานุกรม
พจนานุกรม

www.satapornbooks.com

The First Impression...

อาคารธนภัทรวณิช กรุงเทพมหานคร

“ว้าย! พวกหล่อนมาดูนี่ คุณซาญ่ามาหาเสียอีกแล้วละเธอ”

“ดูสิ เสียยี่นอะไรให้ก็ไม่รู้ สงสัยจะเป็นค่าเลี้ยงดู”

“เหมือนกล่อมมากกว่านะ หรือจะเป็นเครื่องเพชรที่คุณเลขาฯ เพิ่งสั่งมาให้เสีย แหม ไฉ่เราก็นึกว่าจะเอามาเป็นของขวัญวันเกิดให้คุณศศิธรที่ไหนได้...”

เสียงพนักงานซึ่งกำลังเกาะกลุ่มคุยอย่างสนุกปากอยู่หน้ากระจกชั้นสี่ ติดกับชั้นห้าของผู้บริหารในเวลาใกล้บ่ายโมง ดังเหมือนนกกระจอกแตกรัง มีครบทั้งชายหญิงและเพศที่สาม

“อู๊ย! กอดลากันไม่อย่างผีสามเทวดา นี่ขนาดอยู่ข้างนอกนะ ถ้าคุณแซ่ไขกับคุณนิมาเห็นคงปรี๊ดแตก”

“เห็นอะไร!”

เสียงใหม่ซึ่งดังขึ้นจากเบื้องหลังทำให้พนักงานมุงกลุ่มย่อยแตกฮือออก รีบหันไปมองสองหนุ่มสาวที่เพิ่งลงมาจากบันไดชั้นห้าโดยไม่ใช้ลิฟต์ต่างพากันหลบตาเป็นระนาว แม้สายตาของสาว ๆ หลายคู่จะแอบมองร่างสูงใหญ่เครื่องหน้าคมเข้มอย่างชายหนุ่มลูกผสมซึ่งผละจกนิตาคารไปยืนขีดกระจก สอดมือใส่กระเป๋าทางเกสแล็กส์ ทอดตาลงมองภาพ ณ ลาน

จอดรถเบื่องล่าง ซึ่งคงเป็นสาเหตุแห่งการวิพากษ์วิจารณ์ด้วยสีหน้า
อารมณ์ดี

‘แฟน’ คนล่าสุดของลูกสาวเสียัญญา เป็นนักธุรกิจใหญ่ซึ่งมีมาด
กินขาดบรรดาหนุ่มๆ ทุกคน แม้กระทั่งดาราระดับพระเอกซึ่งนิศากรเคย
ดวงในอดีต แม้ไม่มีท่าทางสวีตกันเหมือนยามคบกับชายที่ผ่านมา

“ไม่มีอะไรค่ะ คุณนิกลับมาจากทานกลางวันแล้วหรือคะ” ใคร
สักคนที่ใจกล้ากว่าเพื่อนรีบเอ่ยตอบ

“ฉันกำลังลดหุ่น ไม่กินกลางวันนอกจากสลัดกับไข่ต้มครึ่งฟอง”
นิศากรบอกเสียงเรียบ แต่กวาดตามองพนักงานของบิดาทุกคนด้วยอาการ
จิกตาใส่ “จะบ่ายโมงแล้ว พวกคุณไม่ทำงานกันหรือไง”

“ไปเดี๋ยวนี้แล้วค่ะ/ครับ... กำลังจะไปค่ะ”

พนักงานเกือบสิบคนรีบขยับตัวหลีกเลี่ยงทางให้ร่างโปร่งระหงของ
นิศากร ธนภัทรวณิช นางเอกคนดังแห่งยุค ซึ่งก้าวเข้าไปยืนชิดกระจกแทน
ด้วยสีหน้าเย็นชา ขณะคนของบิดารีบแยกย้ายกันลงบันไดไปทำงาน

ภาพเบื่องล่างเมื่อมองลงไปนั่นคือ รถสปอร์ตออดี้สีชาวดังนาม
กำลังเคลื่อนออกจากที่ แต่เสียัญญายังยกมือโบกให้ท้ายรถดังจะกล่าว
ลา ก่อนก้าวขึ้นรถยนต์ประจำตัวของตนซึ่งคนขับรถเปิดคอยท่า อีกด้าน
บรรพต ทนายความประจำตระกูลเปิดประตูด้านหลังขึ้นนั่งคู่ คงพากัน
ออกไปทำธุระที่ไหนสักแห่ง

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่บิดาทำอะไรไม่เห็นหัวคุณแซ่ไขมารดาของเธอ จน
กลายเป็นขี้ปากของทั้งขี้ข้าบริวารและพนักงานในบริษัท ขณะที่เธอกับแม่
ไม่รู้จะเอาหน้าไปมุดไว้ที่ใด ทว่าในบรรดาบ้านเล็กซึ่งบิดามีสัมพันธ์ด้วย
ไม่มีใครทำให้เธอคั่งแค้นเท่าเจ้าของรถออดี้ที่เพิ่งขับออกไป

มันจะตามเป็นมารราวีเธอทุกเรื่อง ไม่เว้นแม้กระทั่งการเป็นมือ
ที่สามในครอบครัวเธอซะใหม่!

ใบหน้างามยังตั้งจัดด้วยไฟโทสะซึ่งสุ่มกรุ่นอยู่ภายใน ต่อเมื่อหัน

ไปสบตากับหนุ่มร่างใหญ่ที่มาด้วย จึงพยายามลดอารมณ์ของตนให้เย็นลง ยิ้มจืดเจื่อนให้เขาด้วยความอับอาย

“ขอโทษค่ะ คุณไม่ควรมาเห็นอะไรแบบนี้”

“แบบนี้?”

“ก็คุณพ่อของนิ กับนั้น... ดาราเมียน้อยนะสิคะ”

“ผมไม่ยุ่งเรื่องส่วนตัวของใคร” ฝ่ายชายตอบนุ่มนวล

“ถึงจ้ะนิกี้ยังอาย คุณพ่อซะอีกช่างไม่ละอายซะบ้างที่เอาเด็กคราวลูกมาเป็นเมียเก็บ”

“เข้าใจผิดรีเปล่า ผมเห็นโฆษณาสินค้าของเสียปัญหาจ้างดารามาเป็นฟรีเซนต์เตอร์หลายคน”

“แต่จ้างแม่คนนี่ทั้งเรื่องงานและเรื่องบนเตียง” นิศากรว่าเสียงกร้าวแล้วชะงัก รู้ตัวว่าแสดงออกนอกหน้าเกินไป “ขอโทษค่ะ คุณवेशไม่รู้อะไรด้วย”

“ไม่เป็นไร ผมไม่ทันมองว่าดาราคอนไหน” ชายหนุ่มประนีประนอมทว่าคนรับสารไม่เข้าใจความหมาย “นางร้ายชื่อซาฎุ่่า พุดพิชญาสังกัดช่องเดียวกับนิเิงคะ”

“อืม” ชายหนุ่มซึ่งไม่เคยตามข่าวในวงการบันเทิงเพียงทำเสียงรับในลำคอ “ดาราที่เล่นละครพีเรียดช่วงนี้”

“คุณดูด้วยเหวอคะ” นางเอกสาวหรือตาดังจะจับผิด ทำให้ฝ่ายชายหัวเราะเสียงดัง

“ตาเปิดที่วีตอนกินข้าว ผมเห็นผ่านๆ” เขาบอกเพียงครั้งเดียวเพราะความจริง กำไล เด็กรับใช้ในบ้านที่ติดละครงอมแงม และคอยดูแลโต๊ะอาหารเป็นคนขอเปิดโทรทัศน์ นานไปตาของเขาเลยดูด้วย

“เจ้าสัวอนันต์นะเหวอคะ ดูละครหลังข่าว” นิศากรอุทาน ทำตาโตก็ภาพลักษณ์ของเจ้าสัวอนันต์ ดำรงกฤตภาส อดีตท่านประธานแห่งดีพีกรุ๊ป ผู้ชราในวัยเจ็ดสิบซึ่งแม้จะวางมือจากธุรกิจให้หลานชาย

คนเดียวดูแลเต็มตัวมาหลายปี มีบุคลิกทรงภูมิอย่างผู้มีอำนาจ ยังทำให้ใครต่อใครเกรงขามได้เสมอ ว่ากันว่าแม้แต่ข้าราชการเมืองระดับรัฐมนตรียังพินอบพิเทาเมื่อขอเข้าพบ

คนระดับนั้นไม่น่าเสพสิ่งบันเทิงอย่างละคร ซึ่งเป็นที่นิยมของหนุ่มสาววัยทำงานกับบรรดาแม่บ้าน

“ท่านเปิดทีวีเป็นเพื่อนเวลาอ่านหนังสือหรือช่วยดูเอกสารของบริษัทให้ผมบ้าง” นัยน์ตาคนพูดยิ้มได้เมื่อเอ่ยประโยคนั้นราวกับไม่มีความสลักสำคัญอันใด

นางเอกสาวทำท่าเหมือนโล่งอก “อย่างเงั้นเอง เราไปกันเลยดีไหมคะ”

“คุณนี่ส่งทานี่พอครับ รถมมจอดอยู่ชั้นล่างนี่เอง”

“นิเต็มใจเดินไปส่งนี่คะ คุณเวสอุตส่าห์พานิไปเลี้ยงข้าว”

“สลัดไข่ต้มจานเดียวไม่ถึงว่าเป็นข้าว” ตาของเขาคงเรียกว่า ‘ของเซ่นเจ้า’ มากกว่า

“อีกินน้อยเหมือนไม่มีไส้ ทำยังไงถึงมีแรงทำงาน” เจ้าตัวอนันต์เคยบ่น เมื่อเห็นปริมาณอาหารซึ่งนิศากรับประทานในงานเลี้ยงโปรโมตสินค้าของบริษัท ซึ่งเขาจ้างเธอไปเป็นพรีเซนเตอร์ครั้งหนึ่ง ความจริงเขาต้องเรียกทานเจ้าตัวว่าปูหรือกั้ง แต่ชายหนุ่มเรียก ‘ตา’ ตามพลอยนภัส ญาติผู้น้องจนติดปาก

“ถึงยังไงนิก็อยากลงไปส่งอยู่ดี”

เสียงโทรศัพท์มือถือดังขึ้นขัดการสนทนา ทำให้ชายหนุ่มดึงเครื่องมือสื่อสารติดตัวขึ้นมาดู

“สายสำคัญ แล้วค่อยคุยกันนิศากร”

เขาผงกหัวให้นางเอกสาวนิดเดียว กดรับสาย แล้วเดินตรงไปเรียกลิปต์โดยไม่มีร่องรอยแห่งความอวรณ์หรืออยากให้เธอตามไปด้วยเหมือนชายอื่น ทิ้งให้นิศากรมองตามด้วยสีหน้าละห้อยหา

เธอเคยมีแฟนมาหลายคน บางคนมีความสัมพันธ์สนิทชิดเชื้อตามวิธีการคบหาของหนุ่มสาวยุคปัจจุบัน กระนั้นนิศาก็ยังวางตัวและดูแลภาพลักษณ์ของตนเป็นอย่างดี ทำให้มั่นใจว่าถ้ามีโอกาส... เธอน่าจะเอาเขาอยู่

พันธกานต์ เวสลิย์ ดำรงกฤตภาส อาจสง่างามแข็งแรงเหมือนพยัคฆ์หนุ่มผู้มีทั้งเงินและอำนาจ ในวงสังคมชั้นสูงต่างรู้กันว่าเขาไม่เคยปล่อยให้ผู้หญิงคนไหนจนไปไกลถึงขั้นคบหาดูใจจริงจัง นอกจากความสัมพันธ์อย่างฉาบฉวย

แต่เธอเองเป็นถึงบุตรของเสี่ยปัญญาและคุณแม่ไข เทือกเถาเหล่ากอและฐานะไม่เป็นรองใคร ทั้งมีดีกรีเป็นถึงนางเอกเบอร์ต้นของประเทศซึ่งได้รับความนิยมสูง ผู้ชายคนไหนบ้างจะปฏิเสธเธอได้ เว้นแต่...

ร่องรอยของความทรงจำครั้งหนึ่งในอดีต ทำให้ความโกรธกรุ่นซึ่งดับไปแล้วปะทุขึ้นมาอีก

ร่างเพรียวทว่าอวบอ้อมในชุดรัดรูปอวดส่วนเว้าส่วนโค้งกลมกลิ้ง

เพราะเพิ่งกลับมาจากการทำงานต่างจังหวัด ก้าวลงจากรถสปอร์ตออตโต้สีขาวของตนเองหลังบีบแตรถึงสองครั้งแต่ไม่มีคนมาเปิดประตู ดาราสาวเงยหน้ามองคฤหาสน์หลังงามของบ้านศิวิลราชภัททิพหลวงทอดถอนใจ เพราะไม่รู้ว่าผู้ที่ตนมาตามหาจะยังอยู่ด้านในหรือไม่ในเวลาตีหกขนาดนี้

ข่าวที่ได้รับคืออรรษชลรับมาร่วมงานปาร์ตี้หนุ่มไฮไลต์ ซึ่งมีเพลย์บอยไฮโซของเมืองไทย หรืออีกนัยหนึ่งก็คือเจ้าของบ้านหลังนี้เป็นผู้จัดขึ้นเพื่อสังสรรค์กับเพื่อนฝูงกลุ่มใหญ่ของเขา

เธอเป็นเพื่อนกับน้ำฝนหรืออรรษชล ดาราร่วมสังกัดมาตั้งแต่เริ่มเข้าสู่วงการมาด้วยการถ่ายงานเอ็มวีเมื่อห้าปีที่แล้ว สมัยยังเป็นนิสิตมหาวิทยาลัยชั้นนำของรัฐ ก่อนกลายมาเป็นนักแสดงเต็มตัวจนอายุย่างเข้าสี่สิบหกปีในตอนนี มีดีกรีเป็นนางร้ายแถวหน้าของช่อง ซึ่งบรรดาผู้จัด

ต่างเรียกใช้งานไม่เคยขาด

แต่วรวรรษชลซึ่งเคยได้รับโอกาสมากกว่าด้วยการเป็นนางเอกเรื่องแรก กระแสละครดังเบรียงปราง น่าจะมีเส้นทางชีวิตรุ่งโรจน์ กลับมีงานน้อยลงทุกทีจนเหลือแค่บทเล็กๆ น้อยๆ ในระยะสองปีหลัง เมื่อมีข่าวขึ้นมาสักครั้งก็มักเป็นข่าวกอสซิปในทางเสียหายเกี่ยวกับการเป็นเด็กเสี้ยเล่นยา หรือคำประเวณี โดยใช้อักษรย่อ

จุดเริ่มต้นเกิดขึ้นเพราะมีคลิปวิดีโอเบลอนหน้าคนหน้าคล้ายนางเอกสาวกำลังเล่นรักกับอาสาเสี้ยคร่าวพอเผยแพร่ออกมา เสี้ยรายนั้นมีครอบครัวอบอุ่น สกุลของเขาได้รับการนับหน้าถือตา พระเอกหนุ่มอดีตคนรักยังเลิกรักกับวรวรรษชลในเวลาไล่เลี่ยกัน ทำให้คนป้ใจเชื่อว่าเป็นเรื่องจริง ผลก็คือเธอถูกแบนจากสังคม แม้ทุกคนที่เกี่ยวข้องจะออกมาปฏิเสธ ช่องและเจ้าของสินค้าโฆษณาหลายชิ้นงดป้องงานเพราะด้านกระแสสังคมไม่ไหว

ข่าวชู้สาว โดยเฉพาะประเด็นมือที่สามในสังคมไทยถือเป็นเรื่องละเอียดอ่อน ผู้คนมักตัดสินทันทีว่า ‘มือที่สาม’ คือคนผิด ที่ร้ายคือหลังจากนั้นยังมีภาพหลุดออกมาว่าวรวรรษชลนัดพบเสี้ยรายเดิมอีกหลายครั้ง

ทว่าเธอซึ่งเคยเป็นเพื่อนสนิท รู้ดีถึงเบื้องหลังทั้งหมดของข่าวฉาวและสงสารอดีตนางเอกสาวจับใจ

ภาพบางอย่างดูน่ารังเกียจ ทว่า ‘ความจริง’ อาจเลวร้ายกว่าหลายเท่า

‘มือที่สาม’ ในภาพ อาจเป็น ‘เหยื่อ’ ในชีวิตจริง

เพราะอย่างนั้น พุดพิชญา สุกนตธี หรือซาญ่า จึงตามมาที่นี่หลังจากช่วยแก้ปัญหาซึ่งวรวรรษชลสร้างไว้หลายครั้งหลายครา หากหนนี้ อีกฝ่ายไม่ยอมรับโทษศัพทของผู้จัดคนดัง มีหวังเส้นทางมายาคงยิ่งรับหรีและอาจดับแสงลง

“ขอโทษที่มาช้าครับ ผมนึกว่าไม่มีใครมาแล้ว โอ๊ะ! คุณซาญ่า”

เสี้ยงออกตัวหลังจากประตุน้ำอันกว้างขวางของคฤหาสน์หลังงาม

ถูกเปิดออก เป็นของเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยผู้มีหน้าที่คอยนั่งเปิดประตู เข็กรายชื่อจากบัตรเชิญ และคอยดูแลความสะอาดในชั้นแรกเรื่องสถานที่จอดรถให้แขกหรือที่มานางาน แต่เพิ่งกลับมาจากเข้าห้องน้ำหลังได้ยินเสียงบีบแตรยว

รปภ. นายนั้นมองเธอด้วยอาการตาค้าง เพราะแม้จะมีดาราสาวสวยเข้ามาในงานก่อนหน้านับสิบคน แต่ไม่มีใครโดดเด่นสะดุดตาเท่าหญิงสาวผู้เปิดประตูรถลงมายืนตรงหน้าเขาในตอนนี สวยเหมือนภาพหน้าจอโทรทัศน์ไม่ได้ให้ความยุติธรรมกับตัวจริงซึ่งเจิดฉายกว่าเป็นเท่าตัว

“สวัสดิ์คะ นึกว่าจะไม่มีคนออกมาชะแล้ว” พุดพิชญาเอ่ยทัก รีบยิ้มให้อย่างผูกมิตร

รปภ. ทำหน้างอแง แต่ไม่ลืมหน้าที่ “คุณซาญาไม่ได้อยู่ในรายชื่อที่คุณวัดให้มานี้ครับ”

‘คุณวัด’ ที่นายคนนี้เอ่ยถึงคือ วสวัสดิ์ ศิวราชภักดี เจ้าของคฤหาสน์ใหญ่โตหลังนี้ซึ่งเป็นเจ้าของงาน

เขามีชื่อเสียงโด่งดังในวงสังคม เป็นบุตรชายคนเดียวที่เกิดจากหม่อมราชวงศ์หญิงวรินรำไพกับเพื่อนชายชาวต่างชาติ ที่ต่อมาแต่งงานใหม่กับเจ้าสัวสวราช ศิวราชภักดี มหาเศรษฐีอันดับต้นของเมืองไทย ซึ่งมีพื้นเพเป็นคนใต้และก้าวเข้ามาจับธุรกิจด้านการค้าขายหลายแขนงจนร่ำรวย

“ซาญาแวะมาหาเพื่อนนะคะ ชื่อววรรษล” หญิงสาวเอ่ยอ่อนโยน ผิดภาพลักษณ์นางร้ายในจอ ใช้สรรพนามแทนตัวด้วยชื่อเล่น ‘ในวงการ’ เช่นดารารายอื่นซึ่งเป็นคนของประชาชน เพื่อสร้างความสนิทสนมและเข้าถึงได้ “ไม่รู้อย่างอยู่ข้างในหรือเปล่า ซาญามีเรื่องสำคัญจะพูดด้วย”

“อ้า ผมก็ไม่แน่ใจนะครับ เพราะวันนี้ข้างหน้าอยู่เฝ้ากันสองคน แต่ผมคิดว่าคุณววรรษลยังไม่กลับไป”

คนฟังผ่นลมหายใจอย่างโล่งอก “ช่วยพาซาญาไปพบเธอได้ไหม

คะ”

“งานของผมอยู่ข้างนอก” รปภ. บอกอย่างเกรงใจ “เลยไม่รู้ว่าจะ
อยู่ห้องไหน”

“ซาอูญาเข้าใจว่าทุกคนน่าจะอยู่ในห้องจัดเลี้ยง”

อีกฝ่ายทำท่าอึกอัก เพราะกฎเหล็กของบ้านนี้คือห้ามพูดมากเรื่อง
เจ้านาย แม้จะพอรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น “คุณวัดเปิดห้องให้เพื่อนๆ ของท่านมา
นอนเวลาจัดงานเลี้ยง ตอนดึกมากๆ อย่างนี้ แหกที่ยังอยู่มักค้างคืนครับ”

“แต่อนุญาตให้เข้าไปข้างในก็พอคะ เดี่ยวซาอูญาตามหาเอง”

“ปกติท่านไม่ยอมให้คนนอกที่ไม่ได้รับเชิญเข้าไปนะสิครับ เพราะ
เคยมีนักร้าว...”

“ซาอูญาเป็นนักแสดงไม่ใช่นักร้าว” หญิงสาวยิ้มขัน “จะค้นกระบี่
ก่อนก็ได้”

“อ้อ ผมทราบครับ ทำไมคุณซาอูญาไม่ลองโทร. หากคุณวระชชด
ก่อนล่ะครับ”

“พยายามโทร. เข้ามาตั้งแต่ตอนเย็นแล้วคะ แต่น้ำฝนคงลืมนมือถือ
ไว้ที่ไหนหรือแบตหมด ซาอูญาร้อนใจจริงๆ ถ้าไม่ได้เจอเธอต้องเดือดร้อน
มาก ช่วยอะลุ่มอล่วยสักครั้งไม่ได้เชียวนะหรือคะ”

สายตาแววอนของเธอทำให้ลูกจ้างของบ้านศิวราชภักดีใจอ่อน
ยวบ แต่ยังสำนึกว่าถ้าขึ้นขัดคำสั่งมีหวังตกงานเอาง่ายๆ “ขอผมเข้าไป
ถามคุณวัดก่อนได้ไหมครับ”

“นั่นเราเข้าไปด้วยกันเลยสิคะ เขาต้องอนุญาตแน่”

“อย่างนั้นก็ได้อีก อ้อ เรียกผมว่าสกลก็ได้ครับ”

แนะนำตัวเสร็จ สกลก็ดึงวิทยุสื่อสารที่เสียบไว้ตรงบันไดขึ้นมาฝาก
งานกับเพื่อนซึ่งกำลังเดินตรวจตราบริเวณหลังบ้านให้มาประจำที่แทน
ชั่วคราว อธิบายสั้นๆ ว่ามีแขกไม่คาดฝัน โดยมีพุดพิชญาเป็นรอยอย่างสงบ
แม้จะร้อนใจขึ้นทุกที

ปกติที่เล็กหรืออณิมา ผู้จัดคนดังของช่องซึ่งเธอร่วมงานด้วยหลายครั้งมักเข้านอนไม่เกินตีสอง และยื่นคำขาดมาว่า ถ้าวรรษชลไม่ติดต่อกลับภายในคืนนี้ บทที่แคสต์เอาไว้จะยกให้คนอื่น

“เราจะเข้าไปยังงั้นคะ บ้านหลังใหญ่ขนาดนี้ ซาญ่าเอารถไปจอดข้างในได้ไหม” รีบถามเมื่อสกลฝากงานเสร็จ

“ได้ครับ เดี่ยวผมขับรถกอล์ฟตามไป”

ตกลงกันได้พูดพิธีรีบิ่กว้างขอบคุณ กระวีกระวาดไปขับรถของตัวเองเข้าไปก่อน

เธอจอดรถแทรกไว้ในหมู่รถยนต์ยี่ห้อหรูซึ่งยังเหลืออยู่นับสิบคัน ตรงโค้งถนนหน้าบ้าน ก่อนเดินตามสกลเข้าไปด้านใน จำยี่ห้อ สีรถ และป้ายทะเบียนได้ตามประสาคนความจำดีซึ่งต้องท่องบทยู่เสมอ ว่ามีรถของดาราซึ่งเธอรู้จักจอดอยู่สองสามคัน แม้จะไม่มีรถของวรรษชลรวมอยู่ด้วย... เพราะดาราสาวเพิ่งขายรถทิ้งไปเมื่อไม่กี่วันก่อน

‘ผมบอกที่ไม่มีเงินผ่อนเลยยอมขายต่อถูกๆ ฉันเอารถอีเก้ที่บ้านไปจอดไว้ ไม่รู้จะยอมใช้หรือเปล่า’ ว่านหอมหรือวิกิรานต์ ผู้จัดการส่วนตัวซึ่งเป็นสาวประเภทสองบอกเอาไว้เมื่อโทร. หาเธอตอนเย็น

หญิงสาวเงยหน้ามองสิ่งก่อสร้างใหญ่โตบอกฐานะมั่งคั่งของเจ้าของบ้านหลังงามพลางทอดถอนใจ

กระโอเย็นฟุ้งมากกระทบตัวเมื่อก้าวเข้าสู่ห้องโถงซึ่งมองออกทันทีว่าเป็นห้องจัดงาน เพราะยังมีภาชนะทั้งอาหารและเครื่องดื่มวางเรียงราย เต็มไว้ใช้สองสามคนกำลังเก็บกวาด ทุกคนพร้อมใจกันหันมามองตาโตเมื่อเห็นเธอ

แต่หนึ่งในนั้นซึ่งน่าจะเป็นหัวหน้าแม่บ้านวัยกลางคน เข้ม้มองตลอดแวนมาด้วยสีหน้าเย็นชาค่อนข้างดู

“พาใครมาติดดินปานนี้ นายสกล”

“คุณซาญ่า ดาราที่รับบทเป็นคุณสายหยุดในละครพีเรียดหลังข่าว

ที่สวยกว่านางเอกใจคะ” เด็กรับใช้คนหนึ่งแทรกขึ้น มองเธอตาปรอย “คุณสวยจัง กำไลไม่เคยเห็นดาราคคนไหนสวยเท่าคุณเลย”

“แกอย่ามาลั่น ฉันไม่ได้ถาม” หันไปว่าเสียงดุพอฟๆ กับใบหน้าจมนคนถูกดุคอย่น

“ดิฉันมาตามเพื่อนคะ...” พุดพิชญายกมือประนมไหว้ขอบน้อมไม่มากหรือน้อยเกินไป “ชื่อวรัชชาล มีเรื่องสำคัญต้องพบเธอเพราะติดต่อทางโทรศัพท์ไม่ได้ สกलเห็นใจเลยพาดิฉันมาขออนุญาตจากคุณวสวัตดี”

“อย่างนั้นเลยครับ คุณรจนา” สกลหัวเราะเหะๆ “คุณแม่บ้านเห็นท่านหรือเปล่าครับ”

“คุณเวสเพิ่งมาถึงไม่นาน คงนั่งคุยกันที่ห้องทำงานกระมัง ว่าแต่เรื่องสำคัญอะไรหนักหนาถึงกับรอไม่ไหว” ประโยคหลังถามดาราสาว หลังยกมือรับไหว้ด้วยกิริยาปรายตามองเพียงนิดเดียว

“เรื่องงานคะ” เธอตอบสั้น แน่ใจว่าได้รับการสะบัดค้อนกลับ

“ผมพาคณะมาเข้าขึ้นไปเลยนะครับ”

“เรียนท่านก่อนพาแขกเข้าไปละ” บอกด้วยน้ำเสียงออกคำสั่งแล้วหันไปคุมงานต่อ จนพุดพิชญาคล้อยหลัง เดินตามสกลออกมายังได้ยินเสียงลอยตามลม “อ้าว! เขาไปแล้วพวกหล่อนก็ทำงานเข้าสิ มัวแต่ชะเง้อตามอยู่นั้น หรืออยากลาออกไปทำงานสบาย แต่งเนื้อแต่งตัวสวยเอาตัวเข้าแลก ถือคดิง่ายเข้าว่าอย่างสาวสมัย...”

“ขอโทษแทนคุณแม่บ้านด้วยนะครับ” สกลบอกเมื่อเดินขึ้นโค้งบันไดชั้นสอง เอย้ประโยคต่อมาเสียงเบาเหมือนกลัวใครได้ยิน “แกไม่ค่อยชอบดารา บอกว่าเป็นพวกเด่นกินรำกิน”

พุดพิชญาหัวเราะคิกอย่างอดไม่ได้ เพิ่งคิดเหมือนกันว่า นี่ถ้าคุณแม่บ้านไปเล่นละครพีเรียลที่เธอเพิ่งถ่ายจบไปคงอินกับบทนำดู “เดี๋ยวนี้อีกยังมีคนคิดอย่างนั้นอีกหรือคะ”

ขนาดไฮโซ ลูกหลานคนมีเงินสมัยนี้ยังอยากมาเป็นดารากันทั้งนั้น

เพราะสามารถต่อยอดไปได้ไกล

ทัศนคติและค่านิยมของคนเปลี่ยนตามกระแสสังคมและยุคสมัย
ของนวัตกรรมใหม่ๆ เสมอ

“แกเป็นคนเก่าคนแก่ของคุณหญิงครับ เลยไม่ค่อยมีใครกล้าเถียง”

“คุณหญิงวรินรำไพ คุณแม่ของเจ้านายสกลหรือคะ”

“ใช่ครับ ตอนนี่คุณหญิงท่านอยู่วังเก่าไม่ไกลจากนี้...” รพภ. เอ่ย
ชื่อย่านใจกลางเมืองซึ่งที่ดินมีราคาแพงเหมือนทองคำ แต่ยังมีบรรดา
เศรษฐีเดิมอาศัยอยู่ในบ้านเบื้องหลังรั้วกำแพง ปกปิดสายตาคนภายนอก
ล้อมรอบด้วยตึกสูงที่ผุดขึ้นแข่งกันเป็นป่าคอนกรีต “ตึกนี้สร้างตั้งแต่สมัย
คุณวัดกลับมาจากนอกใหม่ๆ เมื่อก่อนอยู่กันที่นี่ พอเจ้าสัวเริ่มวางมือเลย
ย้ายตามคุณหญิงไป ปล่อยให้คุณวัดอยู่คนเดียว”

พ่อคุณเลยฉลองด้วยการจัดงานปาร์ตี้ปีละหลายหน เชิญบรรดา
เพื่อนเพลย์บอยของตนมาร่วมงานไม่ได้ขาดตามที่เธอได้ยินข่าวมาละสิ
...พุดพิชญาสายหวีให้ตัวเองเมื่อมาเฝ้าอยู่หน้าประตูห้องห้องหนึ่ง

“คุณซาญ่ารอสักครู่นะครับ ผมจะเข้าไปดูว่าคุณวัดอยู่ในนี้หรือ
เปล่า”

สกลบอกเธอเสร็จก็เคาะประตู ผลุบหายเข้าไปเมื่อได้ยินเสียง
อนุญาตเบาๆ ของผู้ชาย

สักพักก็กลับออกมา ทำหน้าบู๊เลียน “คุณเวสบอกว่าคุณวัดไปนอน
แล้วครับ”

“คุณเวส?”

“คุณพันธกานต์เพื่อนสนิทของคุณวัดนะครับ”

เธอไม่สนหรือว่าพันธกานต์ไหน เพราะซักจะยืนไม่ติดเมื่อเอียง
คอมองนาฬิกาข้อมือ พบว่าเสียเวลาไปแล้วมากมาย “แล้วซาญ่าจะหา
เพื่อนเจอได้ยังไง”

“คุณเวสไม่บอกว่าคุณวัดนอนห้องไหน บอกแค่ว่ายกห้องของ

ตัวเองให้ท่านแล้ว ท่านว่านี่ไม่ใช่เวลาตามคน รับรองว่าไม่มีใครตายในบ้านหลังนี้”

หน้อย ใ้คนซื้อบ๊อบอวดดีนี่! “ถ้าอย่างนั้นฉันขอคุยกับคุณเวสก็์แล้วกัน”

สกลห้ามไม่ทัน เพราะพุดจบดาราสาวก็เปิดประตูห้องออกโดยไม่ยอมเสียเวลาเคาะ

รปภ. หนู้มยกมือลูบหัว จะตามเข้าไปก็กระไรอยู่เพราะบานไม้หนาหนักปิดตามหลังร่างโปร่งแล้ว ลูกจ้างของบ้านศิวราชภักดียืนรออยู่หน้าประตูสักพักโดยไม่ได้ยินเสียงภายใน หนรีหันขวางแล้วตัดสินใจนั่งคอยอยู่บริเวณนั้น

พันธกานต์เหลือบตามองร่างโปร่งซึ่งก้าวเข้ามายื่นค้ำหัวเขา ที่นอนเอนกายบนโซฟาด้วยความสงสัย มือใหญ่ถือแก้วแอลกอฮอล์เพ็งซงเสรีจ บนโต๊ะไม้ใกล้กันมีขวดเหล้าซึ่งพร่องลงเหลือไม่ถึงหนึ่งนิ้ววางอยู่

“คุณควรเคาะประตูก่อน คนสวย”

“ฉันร้อนใจ ขอโทษด้วยค่ะ ฉันต้องพบคุณวสวัตดี...”

พุดพิชญาพุดยั้งไม่จบก็ต้องหยุดตามมารยาท เพราะร่างสูงใหญ่เปลี่ยนอิริยาบถจากท่านอนเอนกายเป็นตวัดขวางบนพ้านั่งตัวตรง ยกแก้วเหล้าในมือขึ้นดื่มรวดเดียวหมด ก่อนเหลือบตามองเธอเป็นคนที่สองโดยแทบไม่ต้องเงยหน้า เขาคงตัวสูงเป็นบ้า เพราะเธอสูงถึงหนึ่งร้อยหกสิบแปดเซนติเมตร ยืนอยู่อย่างนี้ยังสูงกว่าเขาซึ่งนั่งอยู่แค่นิดเดียว

ไฟแรงเทียนต่ำในห้องไม่เป็นอุปสรรคนักเมื่อทั้งคู่มาอยู่ใกล้กันในระยะไม่เกินสามฟุต ต่างฝ่ายจึงเห็นใบหน้าของกันและกันถนัดเมื่อพันธกานต์วางแก้วลง ตาคมปลาบประสานนิ่งกับตาสีน้ำตาลเข้มเป็นมันวาวของเธออยู่เป็นครู่ คิ้วเข้มข้างหนึ่งจึงขยับยก

“วัดไปนอนแล้ว มันยังไม่จ่ายค่าตัวรีง”

คำถามนั้นทำเอาคนฟังสะดุ้งใจลึก แต่ยังไม่บอกตัวเองว่าเขาอาจไม่ตั้งใจให้มันแปลไปในทางลบ

“ฉันมาตามเพื่อน ไม่ได้มารับค่าตัว”

“เวลานี้?” ตาหรีบรีอละจากวงหน้าเรียวน่ารัก ลดต่ำลงโลมเลียมสำรวจร่างออรชรด้วยนัยที่ทำให้เธอรู้ชุด

ความร้อนชนิดหนึ่งกระจายสูผิวหน้าและลำคอจนเริ่มเปลี่ยนสี พุดพิชญาโทษตัวเองที่รีบร้อน ไม่หยิบเสื้อคลุมมาสวมก่อนลงจากรถ เพราะชุดที่กำลังสวมค่อนข้างโป้เหลือใจ แต่ยังยืนนิ่งเหมือนไม่หวั่นไหว พยายามคิดว่าเธอใช้ร่างกายและใบหน้าเป็นส่วนหนึ่งของงานจนซาชิน กระไรเลยต้องรู้สึกอับอายที่ถูกพวกถามกัจ้องมอง

“อาชีพอ่างฉันบางครั้งทำงานไม่เป็นเวลา” บอกพลางเชิดคางสูงเหมือนนางพญาผู้ไม่หวั่นต่อสายตาของพวกหิวเซ็กซ์ ปกปิดอาการรบกวนทั่วสรรพางค์อันไร้เหตุผล แม้จะเคยถูกมองเช่นนี้มาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน

“ผมก็ว่างั้น วันนี้อะไรทำโอทีเพิ่มรีเปล่าจ๊ะ”

เธออยากชวนหน้าหล่อคมเหมือนลูกครึ่งของหมอนี้ให้ยับไปเลย แต่ยังสะกดใจไว้เพราะไม่อยากจะสร้างปัญหา “ฉันมาตามเพื่อนชื่อน้ำฝนคะ ชื่อจริงวรัชชล แต่คงหาตัวเธอไม่เจอถ้าไม่พบคุณวัด”

“ผมไม่เจอใครชื่อนี้” พันธกานต์เอนกายพิงโซฟา มองใบหน้าเย้ายวนอย่างติดใจ

ผู้หญิงอะไรเช็กชื่อน้ำพัดไปทั้งตัว แม้แต่ท่าตวัดหางตาวาวไสยงชวนพิศวาสยิ่งกว่านางแบบชุดกำลังเปลื้องผ้า

“ฉันรู้ว่าเธอได้รับเชิญมาที่นี้แน่นอน รปภ. ของคุณวัดสวดตีเองก็ยืนยัน”

“งั้นเธอคงกลับแล้ว เพราะผมไม่เห็น”

คุณแม่บ้านบอกว่าเขาเพิ่งมาถึง จะไปรู้อะไร! คนความจำดีไม่ยอม

ถอยทัพง่าย ๆ “ถ้าคุณกรุณาบอกฉันว่าคุณวสวัตดีอยู่ที่ไหน ฉันก็จะไปถามเขาดูให้รู้แน่”

แล้วให้เพื่อนเสเพลของเขาเห็นเธออีกคนนะเธอ!? “ไม่มีมั้ง ถ้าจะกวนมันตอนนี่”

เธอตัวดูลึนเล็กสีชมพูแต่ปากอย่างไม่สบายใจ “ไม่รู้ว่าทำให้องคาพยพของคนมองตื่นตัวเต็มทีทุกฐขุมน

“ฉันรู้ว่ามันดีก แต่อยากถามแค่สองสามคำเท่านั้นคะ”

“แน่ใจหรือจ๊ะ ว่าจุดประสงค์ของคุณเป็นแค่ การถาม”

“หมายความว่ายังไง!” หญิงสาวเริ่มหอบหายใจพืดพาด ชักค้อมอารมณ์ไม่อยู่

ชายหนุ่มกระตุกยิ้ม เมื่อแมวเหมียวชนฟูฟ่องตัวชูได้น่ารักเป็นบำยามเธอโกรธ “คุณมักใช้ข้ออ้างแบบนี้เข้าพบเป้าหมายของตัวเองรีเปล่า เช็กชัวร์”

“เป้าหมาย?” พุดพิชญาไม่เกิดความหมายของคำนั้นอยู่เป็นครู่ก่อนควีนออกหู

“ฉัน-ไม่-ชาย-ตัว” เธอเอ่ยซ้ำชัดทีละคำ หวังให้มันกระแทกเข้าสู่หัวซี่เลือดของเขาอย่างไม่ผิดเพี้ยน

มุมปากได้รูปงามขยับกว้างกว่าเดิม ส่งรอยยิ้มบาดจิตขยี้ใจเข้าฟุ้งชน ประหนึ่งซูเปอร์คาร์ที่ใช้เทคโนโลยีการขับเคลื่อนแบบไฮบริดจนคนรับเสียหลัก หัวใจพลิกคว่ำหลายตลบ สมองหยุดสั่งงานไปชั่วครราว

“แลกกันสิจ๊ะ กับอะไรก็ได้ที่ยาหยีชอบ”

เธอพยายามกอบกู้วิกฤติของอาการสมองบวม ส่งตาวาวสำรวจร่างใหญ่เพื่อหาทางเหยียหยัน แต่กลับต้องขบเขี้ยวเคี้ยวฟันที่เขาดูไร้ข้อตำหนิ ทั้งยังเอนกายสำรวจเธอกลับด้วยอิริยาบถผ่อนคนคลายแผ่งอำนาจประหนึ่งฟาโรห์หนุ่มกำลังเลือกทาสสาวมาคอยดูแลตนยามค่ำคืน

“เสียใจด้วย ปกติฉันยอมแลกเฉพาะพวกตัวใหญ่ใจป้ำจริง ๆ” เธอ

เบ้าปากหวังให้เขาเสียเซลฟ์

ทว่าหนุ่มหล่อกลับเงยหน้าหัวเราะเสียงดังอย่างถูกอกถูกใจ “งั้นคุณก็มาถูกที่แล้ว ยายหี”

“เสนอแบบนี้ รวยนักหรือไง...” กัดฟันกระแทกเสียงใส่ เพราะนอตหลุดกระจาย

“รวยกว่าเสียปัญญา การันตีได้ด้วยว่าเป็นผู้หญิงของผมไม่ต้องกลัวบ้านใหญ่ตามราวี เพราะผมยังไม่มีเจ้าของ” เสียงโหยงเอ่ยแทรกหนุ่มลวกก่อนเธอจะทันพูดจบ

ความโกรธจนหน้ามืดเป็นอย่างไร พุดพิชญาเพิ่งได้รู้เมื่อปราดเข้าใกล้เขาอย่างลึมตัว

วินาทีต่อมาใบหน้าคมสันก็สะบัดตามแรงพาดชนิดที่คนตบมือชาดิก ดังคาดใหญ่กระทั่งเจ้าของฝ่ามือยงนิ้วหน้า ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขาคงหุ้อ้อและเจ็บน่าดู เพราะตาคมจัดฉายประกายกร้าวขึ้นมาบ้าง

หญิงสาวคิดว่าคงโดนสวนกลับด้วยวิธีเดียวกัน แต่ไม่ก้าวถอยหลังให้เสียศักดิ์ศรี

“ขอโทษ แต่คุณไม่ควรพาดฟิงคุณลุง ท่านมีคุณความดีมากกว่าคุณร้อยเท่า อู๋ย!”

อุทานตกใจเมื่อถูกตึงเสียหลักลงไปหาร่างแข็งกระด้าง มือใหญ่สอดลือกใต้ท้ายทอยบอบบาง อีกข้างรัดร่างนุ่มบดเบียดกายแกร่งกำยำ ก่อนปากร้อนระอุรุ่มกลิ่นแอลกอฮอล์จะประกบทับลงมา

นางร้ายในใจที่เคยแต่รับบทปล้ำจวบพระเอกหรือคดลวงในกับตัวร้ายในละครโดยใช้เพียงมุกล้อหรือสแตนดอินเข้าช่วยทำอะไรไม่ถูกเมื่อลิ้นอุ่นร้อนของผู้คุกคามในชีวิตจริงสอดกระหวัดเกี่ยวพันลิ้นเล็กสีชมพูขยับรุกสำรวจโพรงปากอ่อนนุ่มของตนอย่างกระหายหิว มือใหญ่เลื่อนลูบแผ่นหลังและสีข้างพลางบดขยี้จุมพิตหนองหนัก

เธอควรระวังเกียจ แต่อะไรบางอย่างจากสัมผัสนั้นกลับทรงอิทธิพล

กระซอกสติสัมปชัญญะของเธอให้ลอยวนเคว้งคว้างเหมือนอยู่ท่ามกลาง พายุหมุนอันร้อนแรงและอันตราย ไร้ที่มาและจุดสิ้นสุด จนมนุษย์อ่อนแอ คนหนึ่งไม่สามารถต่อต้านได้ ทว่าความหวังตัวที่ติดแน่นอยู่ในนิสัยทำให้ พยายามแข็งขึ้นต่อลู่ สะบัดหนีเต็มแรงในที่สุด

“ป...ปล่อย!”

เธอมีโอกาสนหลุดออกมาแค่คำเดียว ก็ต้องกรี๊ดร้องเมื่อร่างนุ่มถูก กระซอกบดคดลึงกับร่างแกร่ง พลิกลงบนโซฟา แผ่นหลังเปลือยบางส่วน สัมผัสกับความเย็นของหนังแท้อจากเครื่องปรับอากาศจนสะดุ้งโหยง มือใหญ่ยังดึงขอบชุดออกงานด้านบนหลุดร่นลง เปิดเปลือยท่อนบนเผย บราเซียร์ไร้สายเกาะอกอิมเพียงหมิ่นเหม่อวดตัวต่อสายตามจัดร้อนรุ่ม ซึ่งมองมาอย่างชื่นชมระคนเห็นหัว

“สวยขาดใจจริงๆ ยานหีย์...” เสียงหัวเราะดุคกลายเป็นเสียงคำราม ปนสบถหยาบ เพราะถูกเธอตบรอบสองจนฤทธิ์แอลกอฮอล์ดีกรีแรงแทบ ไม่หลงเหลือ เธอยังพยายามดิ้นรนให้หลุดพ้น จะใช้เข้ากระแทกทำร้าย จุดอ่อนของเพศชายจนต้องใช้ท่อนขาแข็งแรงกดเอาไว้ “ทำไมดูอย่างนี้ วะ!”

มือซึ่งตัวดีจะตีเขารอบที่สามถูกมือใหญ่รั้งทันและบีบแน่นจนหญิง สาวหน้าเหยเกเพราะความเจ็บ คิดว่าเขาคงบันดาลโทษตะตบเธอกลับ ทว่า ชายหนุ่มกลับคลายน้ำหนักรมือพลางนิ้วหน้า ดึงมือขารขึ้นจูบหนักๆ พร้อมกับ ลวนลามส่วนโค้งเว้าด้วยสายตาร้อนแรงจนใบหน้าเนียนเห่อแดง พยายามกระซอกตัวหนีอย่างไร้ผล

“ไม่ได้ตั้งใจทำให้เจ็บนะจ๊ะ”

“ปล่อย!”

แทนที่จะทำตามเขากลับดึงมือเล็กไปทาบบนแผงอกกว้าง ทำเอา ผิวแก้มสาวร้อนวูบวาบกับกลิ่นเนื้อแข็งตึงใต้ฝ่ามือ “ตัวแค่นี้แรงเยอะ จริง”

แต่ไม่เห็นระคายผิวหนานๆ ของเขาเลยนี่... ดาราสาวที่ชอบเล่นโยคะ ร้อนและว่ายน้ำเพื่อรักษารูปร่างสม่ำเสมอหายใจหอบอย่างโมโห ไม่นึกว่าจะเจอพวกแบดบอยนิสัยเสื่อมทรามซ้ำยังแข็งแรงเป็นบ้า สังเกตจากกล้ามเนื้อแข็งตึงได้เนื้อผ้าซึ่งมือเธอทาบอยู่ที่พอเดาได้ หมอนี่ต้องมีรูปร่าง เซ็กซี่ฮอตฉ่ำพอกๆ กับหน้าตาคนมัน

เขากระตุกยิ้มเหมือนอ่านความคิดเธอออก พลังลมมือลูบสีข้าง เปลือยเปลื้องตาเรียวโตเบิกกว้าง รีบปิดตัวหนี “อายนะ”

“ไหนบอกว่ารับแต่ลูกค้าตัวใหญ่ใจป่า” ตาคนบรีอรอยยี้ดตัวขึ้น เริ่มปลดกระดุมเสื้อเชิ้ตให้ตัวเองจนเธอหอบหายใจ สัตว์ชาติญาณระแวง ภัยทำงานเต็มที่แต่หนีไม่ได้

“ฉันหมายถึงคนใจสปอร์ตไม่ดูถูกผู้หญิง รู้จักให้เกียรติกันต่างหาก”

“ผมสปอร์ตมาก ไม่ดูถูกผู้หญิง”

“แล้วที่ดูถูกว่าฉันมาขายตัวให้เพื่อนคุณ เรียกว่าอะไร”

“เรียกว่ากันท่า เพราะอยากได้ไวเอง”

“คนระดับคุณ...” พุดพิชญาเรียบคิดหาทางออกจนหัวแทบแตก เพราะดูท่าเขาจะไม่ยอมรามือง่ายๆ เมื่อมองใบหน้าเธออย่างเคลิบเคลิ้ม พลังเปลื้องผ้าให้ตัวเองไปด้วยอย่างใจเย็น “เพื่อนของคุณสวัสดิ์ ศิวราชภัคดี คงไม่ใช่พวกกระจอก จะหาผู้หญิงสักคนคงไม่ใช่เรื่องยาก”

“ไม่เลย” เขาอมรับตรงๆ ด้วยรอยยิ้มอวดดีโดยไม่เสียเวลา ถ่อมตัว

“นั่นสิ แล้วจะมาบังคับคนไม่เต็มใจ ไม่เสียเงินไปหน่อยหรือไง”

“นั่นสิ” เขาเลิกคิ้วเหมือนเห็นด้วยเมื่อสลดเสื้อทิ้งจนมันตาเธอ ขยาย ร่วงใหญ่ลดตัวต่ำ ทอดท่อนแขนกำยาวางคร่อมกักข้างลำตัวเธอ ใช้นิ้วยาวอีกข้างไล่ใบหน้าเนียนละเอียดอย่างพิศวงกับความนุ่มลื่นอย่างถึงขนาด ขณะที่เขาเกร็งตัวที่อกกับร่างแกร่งร้อนของผู้ชายซึ่งเคลือบชื้นเข้าประชิด “แล้วยอมเป็นอู่หนูของผู้ชายระดับผม เสียศักดิ์ศรีตรงไหน”

“ตรงที่คนอย่างฉันไม่เป็นอีหนูของใคร”

“แม้แต่เสียปัญญา?”

“ห้ามพาดพิงถึงท่านอีก!”

“รักมากრი๊ง”

“ไม่ใช่เรื่องของคุณเลยสักนิด”

พันธกานต์ไม่เคยคิดว่าตัวเองจะนึกถึงหญิงผู้หญิงกับเพศผู้คนไหนได้ โดยเฉพาะผู้ชายที่แก่คราวพ่อ แต่อารมณ์ขุ่นมัวซึ่งเข้ามาเป็นเจ้าเรือนยามเห็นท่าทางเธอที่หึ่งปกป้องและเทิดทูนเสียปัญญา ทำให้เขานึกคุณจนต้องรีบข่มมันลงด้วยวินัยอันเคร่งครัดเพราะไม่เคยเสียการควบคุมในลักษณะนี้มาก่อน

“ชื่อซาญาใช่ไหมเรา”

เธอถลึงตาใส่แทนคำตอบแล้วออกคำสั่ง “ออกไปจากตัวฉันนะ”

“ยังไม่ได้เข้า”

“อ้อ คนน่ารังเกียจเอ๊ย!” ถลึงตาใส่ความลามกของเขาได้แค่นิดเดียวก็ต้องกลั่นใจเบี่ยงตัวหนี เมื่อมือหนาสอด ล็อกต้นคอเล็ก คว้าโอกาสลอดไบน้ำลงจูบแก้มและชอกคอขาวเนียน ท่ามกลางเสียงก่นด่ากรีดร้องของดาราสาว

แต่เสียงเธอเจียบหายในนาที่ต่อมาเมื่อเขาเลื่อนปากขึ้นปิดทับเป็นหนที่สอง สอดนิ้วล็อกกรามเล็กไว้ทัน เมื่อเธอทำท่าจะจับลิ้นเขาให้ขาด ครางเสียงงีม่าอย่างถูกอกถูกใจในรสชาติชวนลงลิ้ม

พุดพิชญาพยายามผลักเขาออกแต่ถูกสกัดไว้ทุกทาง รู้สึกเหมือนตัวเองถูกล็อกอยู่บนเครื่องเล่นโรลเลอร์โคสเตอร์ระหว่างนาที่วิกฤติซึ่งหาทางลงไม่ได้ ทั้งหวาดหัวัน ตื่นตระหนกตกใจ ระคนกับความอัดอั้นปนขุ่นเคือง หัวใจเต้นกระหน่ำรัวแรงเหมือนจะเป็นบ้า ที่ร้ายกว่าคือความรัญจวนวาบหวมซึ่งถูกปลุกเร้าขึ้นอย่างไม่คาดคิด

หญิงสาวพยายามตั้งสติ ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญสำหรับนักแสดงเพื่อกำจัด

อิทธิพลของเขาออกไป เมื่อปากถูกปล่อยให้เป็นอิสระโดยไม่มีเสียงร้อง นอกจากเสียงครวญแผ่วหิวร่ากับเป็นเสียงของผู้หญิงแปลกหน้า สะดุ้งเฮือกเมื่อรับรู้ว่ามีมือหยาบกระด้างกำลังกอบกุ่มเนินนูนอวบอิม ปากระอุร้อนครอบลงบนยอดถันข้างหนึ่งจนร่างอรชรแอ่นสูง

“อะ! อ้อ หยุดนะ!”

“อิม...” เขาตอบแค่เสียงงม้งำเมื่อเคลือบมือลงกอบกุ่มร่วมกับการดูกลืนอย่างกระหายหิว

ถ้าเมื่อกี้เธออยู่บนเครื่องเล่นสูงลิบซึ่งให้ความรู้สึกแสนอันตรายตอนนี้เบื้องล่างยังมีกองไฟมที่มาร่วมเผาผลาญอยู่ด้วยจนต้องบิดร่างไปมาพาลงหอบหายใจตื่นตระหนก พยายามกระเสือกกระสนออกจากบ่วงสวาทอันร้อนรุ่มเหมือนคนตาบอดซึ่งมองไม่เห็นอะไร เพราะถูกโอบล้อมด้วยควันไฟแห่งระคะอันแน่นหนาจนช่วยเหลือตัวเองไม่ได้

พุดพิชญาไม่รู้ตัวว่าจะปล่อยกายเลยเกิดกับผู้ชายคนนี้ไปไกลขนาดไหน ถ้าเขาไม่ลู่ไปได้เร็วขานเนียนนุ่มสูงขึ้นทุกทีอย่างย่ำใจ แล้วลู่ได้จมลึกด้วยข้อนิ้วจนร่างนุ่มสะดุ้งเฮือก

“พระเจ้า! ชู...” พันธกานต์ละมือออก เพื่อตะครุบเธอไว้เมื่อแม่สาวในอ้อมแขนดินพราด ทั้งผลักรหนีอย่างบ้าเลือดและฟาดเขาเอาเจ็บๆ ไม่เลือกที่จันต้องลือกเอาไว้ โขพาตัวแคบกลายเป็นสมรมภูมิเดือดกระทั้งร่างของทั้งคู่ล่นลงบนพื้นพรมนุ่ม กวาดข้าวของบนโต๊ะร่วงไปด้วยในเวลาเดียวกับที่ประตูห้องถูกเปิดผางออก

“อุตะ! นี่มันอะไรกันยะยายปาน ความดิงามอยู่ตรงไหน!”

เสียงแหลมของบุรุษซึ่งพยายามดัดให้เป็นอิสตรี ทำให้ชายหนุ่มซึ่งกำลังสบถอยู่ใต้ร่างของพุดพิชญาโดยมีเธอคร่อมทับเพื่อประทุษร้ายเขารีบรัดร่างนุ่มนิ่มไว้ กอดห้วยแนบไหล่กว้างโดยใช้ร่างใหญ่ของตนกำบังร่างเปลือยครึ่งๆ ซึ่งเล็กกว่ามากไว้มิด ไม่สนใจกับแม่ตัวดีที่ยังดินไม่เลิก

พันธกานต์เอี้ยวตัวมองหน้าประตูตีหน้ายักษ์ “ใครใช้ให้แกเปิด

ประตูเข้ามาวะ!”

“อ...เอ่อ... คือ...”

“ว...ว่านหอม” เสียงหอบบริมุจากหญิงสาวในอ้อมกอด ปะปนอยู่ระหว่างความยินดีกับโล่งใจอย่างใหญ่หลวง บอกว่าเธอรู้จักผู้บุกรุกดี “ปล่อยฉันนะ”

“หอมนี่เป็นใครกัน ยาหยี”

“ผู้จัดการส่วนตัวของคุณซาญา” เสียงห้าวนุ่มของบุรุษเพศแท้ๆ แทรกขึ้น “คุณวิกิรานต์มาตามนักแสดงของเขากลับบ้าน”

ร่างสูงสง่าของ วสวัตต์ ศิวราชภัคดี ยืนสอดมือใส่กระเป๋ากางเกง อยู่ด้านหลัง ขณะ ‘ผู้จัดการส่วนตัว’ ซึ่งเขาเพิ่งแนะนำ หันไปมองชายหนุ่มเป็นเชิงขอขอบคุณด้วยท่วงท่ากรีดกรายคล้ายอาการกระมิดกระเมี้ยน เล็กๆ

“อ่า เรียกว่านหรือว่านหอมก็ได้ครับ ดูเป็นกันเองดี”

หนุ่มหน้าใสวัยยี่สิบแปดปี แต่งกายเนี้ยบสไตล์เมโทรเซ็กชวลตั้งแต่หัวจดเท้า บอกเสียงอ่อนปานจะระทดระทวยเสียให้ได้เมื่อเงยหน้าส่งสายตาวหานเชื่อมขี้มอมหนุ่มลูกครึ่ง ไบหน้าค่อนไปทางตะวันตก ซึ่งยังสูงกว่าตนพอประมาณ ทั้งที่เขาเองสูงถึงหกฟุต

“ครับคุณว่าน” วสวัตต์รับคำยิ้มๆ ส่งสายตาข้ามห้องไปหาเพื่อนสนิทซึ่งกำลังอยู่ในอาการของ ‘จงอาจหวังไซ้’

ที่ล้ำคัญ ‘ไซ้’ ของมันทั้งขาวเนียนด้วยออรั่าเต็มพิกัด และส่วนหัวส่วนโค้งชวนหัวใจวายด้วยสะโพกกลมมนทรงหัวใจคว่ำรับแหวะเล็กคอด แม้จะเห็นเพียงด้านหลังและถูกท่อนแขนกับมือสีน้ำตาลทาบทับไว้จนเกือบมืดก็ตาม

“แกน่าจะมึนเมาทพอกที่จะออกไปรอข้างนอก” พันธกานต์บอกเสียงต่ำคล้ายการคำราม

“แน่ละพวก ฉันลืมนไป ขอโทษครับคุณซาญา” เจ้าของบ้านยักษ์ไหล

ด้วยสีหน้ายียวนแล้วก้มลงบอกแขก “ผมลงไปคอยข้างล่างดีกว่า คุณ
ว่าน”

“แล้วผมจะรีบพาปาน เอ้อ ซาญ่าตามลงไปครับ”

“ไม่ยักรู้ว่าคุณซาญ่าชื่อเล่นว่าปาน” คนจะไปเปลี่ยนใจเลิกคิ้ว
ถาม

“พระอาจารย์ตั้งให้ครับ บอกว่าชื่อนี้ถูกโฉลก คล้องกับชื่อจริงพุท-
พิชญาจะได้เสริมดวงการงานให้รุ่งเรือง ความจริงยายปานเขาไม่อยาก
เปลี่ยนเพราะมันไม่คล้องกับชื่อน้องๆ ของเขา บ้านนี้ชื่อน่ารักทุกคนครับ”

“ชื่ออะไรกันบ้างครับ” คนฟังกั้นยิ้ม อ้าพรางด้วยสีหน้าสนอก
สนใจเต็มที่

“ปาน แพร่ ไหม ชื่อเล่นเป็นผ้า ส่วนชื่อจริงเป็นดอกไม้ พุดพิชญา
อู...”

“ว่านหอม!” ดาราสาวแทรกขึ้นอย่างเหลืออดด้วยความอับอาย
เหลือประมาณ เพราะดูเหมือนผู้จัดการส่วนตัวของเธอจะสนใจให้ข้อมูล
ส่วนตัวมากกว่าห่วงใยสวัสดิภาพของนักแสดงที่ตนดูแล

นี่ถ้าเจ้าของบ้านรายนี้ชวนลงไปข้างล่าง มีหวังว่านหอมคงทิ้งเธอ
ไว้ให้หมอนี่ย่ำยี้ต่อ!

“เอ้อ ขอโทษนะครับ” วิกิรานต์กระแอม รีบหันมามองเธออย่าง
เอาใจพลางพยักพยเปิดให้วสวัตตีออกไปก่อนปิดประตูตามหลัง แต่ยังเห็น
ความอยากรู้อ้อยอิ่งในแววตาซึ่งมองข้ามหัวเขามายังหนุ่มสาวคู่กรณีอีก
แวนหนึ่ง

“ปล่อยได้แล้ว” พุดพิชญากัดฟันบอกเมื่อเหลือกันแค่สามคน

“ปานกำลังเปลือย” พันธกานต์เอ่ยเสียงหัวนพอๆ กับสีหน้าถมึงทึ่ง
มองวิกิรานต์ที่ยังยืนก้ำๆ กังๆ อยู่หน้าประตูเหมือนไม่แน่ใจว่าจะทำอะไร
เป็นลำดับถัดไป

“ไม่ต้องห่วงครับ ผมเห็นซาญาแก้ม้าจันชิน” คำตอบของเขาทำให้
ประกายกร้าวในดวงตาคมซึ่งพุ่งตรงมาที่ความร้อนแรงจนวิกิรานต์ยกมือ
ขึ้นทาบอก “เอ้อ... ผมหมายถึง เราก็เหมือนคนเพศเดียวกัน”

“แกหันไปก่อน”

“คุณนั่นแหละ ปล่อยฉันท่อน”

“ถึงยังไงมันก็เป็นผู้ชาย”

“ฉันไว้ใจเขามากกว่าคุณร้อยเท่า” พุดพิชญากัดฟันกรอด ตัวร้อน
ผ่าวเหมือนจะเป็นไข้ได้ทุกขณะ ซึ่งบอกตัวเองว่าเป็นเพราะความโกรธ
มากกว่าสาเหตุอื่น “แกหันไปด้วย ว่านหอม”

“โอเค” วิกิรานต์รับคำ เสียตายที่จะไม่ได้ดูภาพขวนสยิวเมื่อหัน
หน้าไปทางประตู แต่หูบานออกเป็นเรดาร์

หญิงสาวรีบยกมือขึ้นกอดอกเป็นอย่างแรกด้วยใบหน้าแดงเผือก
เมื่อวงแขนแข็งแรงด้วยมัดกล้ามเนื้อคลายออกจากตัวเธอ แต่ยังถึงตา
ใส่เขาอย่างเป็นศัตรู เกือบหลุดเสียงร้องออกมาเมื่อเขาลดมือลงช่วยดึง
ชุดซึ่งกองอยู่บนโค้งสะพานและบันไดขึ้นอย่างเอาใจด้วยสายตาปรือ
ปรอย โดยไม่สนใจวิสัยของสุภาพบุรุษ

“หยุดนะ” สิ่งเสียงหอบพลางคว่ำหมับบนมือใหญ่เมื่อชุดเลื่อนขึ้น
พื้นปลายยอดสีชมพูเข้ม เพราะคนชั่วช้านี้ยังฉวยโอกาสลอบคลำจนถึงนาที่
สุดท้าย

“แค่ช่วยคุณแต่งตัวนะ เช็ทซี่” เขาทำหน้าซื่อ ทว่าปกปิดสายตา
ของหมาป่าหิวโซได้ไม่มิด

“ฉันไม่ได้ขอ”

“การรับความช่วยเหลือเล็กๆ น้อยๆ ไม่ทำให้ศักดิ์ศรีของคุณ
บอบช้ำหรอก ยาหยี”

“ฉันไม่ต้องการก็แล้วกัน” พุดพิชญาย้ำเมื่อยันตัวลุก แต่ต้องเบ้หน้า
เมื่อรู้สึกขัดยอกตรงสะพาน

“เป็นอะไร”

“คุณทำฉันตกจากโซฟากระแทกโต๊ะ คิดว่ายังไงล่ะ”

เธอดิ้นราวกับวัวถูกเชือดไม่ฟังอะไรเลย ทำเอาเขาต้องรีบดึงและรับเอาไว้ให้เธอคร่อมทับอยู่ด้านบนแท่นๆ แต่กลับกลายเป็นทำคุณนุชาโทษพนักงานตีโคลงใหญ่อย่างอ่อนใจ “ถ้าปานชอบฟอร์เพลย์ทำงานองนี้ ครั้งหน้าเราทำกันบนพื้นพรมหรือเตียงใหญ่ๆ จะปลอดภัยกว่า”

“คุณเรียกการพยายามข่มขืนว่าการเข้าโลมั้งนี่แหละ” พุดพิชญาตวาดใส่อย่างเหลืออด

ชายหนุ่มที่ไม่เคยเฉียดใกล้การข่มขืนกระทั่งคืนนี้มองเธอหนึ่ง ยังรับรู้ถึงอำนาจดำฤชาณาอันแรงซึ่งมีเธอเป็นต้นเหตุ แน่ใจได้เลยว่าถ้าไม่มีใครโผล่หัวเข้ามาขัดจังหวะ เขาได้ไปไกลถึงชั้นล่างลงละเมิดทางเพศผู้หญิงสักคนเข้าจริงๆ เพราะแม้จะมีบุคคลที่สามอยู่ด้วย กลิ่นสวติดอบอวลในจมูกและรสชาติหวานล้ำบนปลายลิ้น ยังส่งผลต่อเขาเหมือนพีโรโมนของเพศเมียซึ่งกระทำต่อเพศผู้ในฤดูติดสัด

แอลกอฮอล์เกินมาตรฐานในเส้นเลือดอาจทำให้ความยับยั้งชั่งใจลดน้อยลง แต่ชายหนุ่มไม่คิดว่ามันเป็นต้นเหตุที่แท้จริงของการกระทำเกินขอบเขตซึ่งเธอเพิ่งกล่าวหา

เขาไม่เคยใช้ ‘ฮอริโมน’ ขับเคลื่อนพฤติกรรมทางเพศแทน ‘สมอง’ มาตั้งแต่พื้นวัยรุ่นกระทั่ง

“อยากได้รับผิดชอบยังไงจะ”

“ขอโทษนะ ทำเป็นม้าย”

พนักงานตีเบ้หน้า โคลงใหญ่ ใช้ภาษากายแทนคำตอบ

“หน้าไม่อาย ทำผิดแล้วยังไม่ยอมรับ” พุดพิชญารู้ว่าใส่อย่างขุนเคืองเมื่อถูกปฏิบัติด้วยอาการไม่ยี่หระ

หมอนี่ช่างโอหังขนานแท้ และดูท่าคงไม่รู้จักความละอายอะไรเลย เพราะยังมองเธอด้วยสายตาของเสือหิว

“ยอมรับ อยากได้อะไรก็บอกสิจ๊ะ” ไม่พูดเปล่า แต่ยังเอื้อมมือไปหยิบกระเป๋าสตางค์ที่ตกจากโต๊ะกลางมาเปิดออก หยิบนามบัตรยื่นให้เธอ ด้วยสายตาก็ยิ้มได้ ซึ่งคนถูกมองรู้สึกเหมือนกำลังถูกเยาะ

“ฉันไม่อยากจะอะไรจากคุณ” กัดฟันบอกเสียงหอบอย่างโกรธจัด บัดมือใหญ่ทั้งจนวนามบัตรตกจากมือเขา ก่อนหันไปเก็บบราเซียร์ซึ่งร่วงอยู่แถวนั้นขึ้นมา หันรีหันขวางลูกไปแต่งตัวหลังตู้หนังสือ

“คิวงานของซาญาเดือนนี้เต็มร้อย” เสียงหัวเราะคุยกับผู้จัดการ ส่วนตัวของเธอจนพูดพิชญาหูผึ้ง

“เอ่อ ก็เกือบเต็มนะครับ แต่ซาญาคงไม่รับเพิ่มเพราะละครเพิ่งถ่ายเสร็จปิดกอง คงอยากพักบ้าง”

“ผมมีโฆษณาของรถยนต์ยี่ห้อ...” ยন্ত্রกรรมแบรนด์หรูจากยุโรปรุ่นล่าสุด หนึ่งในธุรกิจซึ่งบริษัทของเขาเป็นตัวแทนนำเข้าเพื่อขายกลุ่มตลาดบนถูกเอ่ยชื่อ “กำลังจะทำโฆษณาบุกตลาด”

“ฉันไม่รับ!” คนที่ยังแต่งตัวไม่เสร็จรีบร้องปฏิเสธ

“ให้ค่าตัวท่านางเอกเบอร์หนึ่งของประเทศ”

วิกิรนต์ตาโตเท่าไข่ห่าน “ถ่ายกี่วันครับ”

“จนกว่างานจะเสร็จ ต้องคุยรายละเอียดกับฝ่ายโฆษณาอีกที”

“ก็บอกแล้วว่าไม่รับ!” พุดพิชญาก้าวออกมาจากหลังตู้หนังสือ เดินไปดึงนามบัตรซึ่งผู้จัดการส่วนตัวของเธอกำลังมองตาวาว แปะคืนบนแผงออกกว้างโดยที่ร่างแข็งแรงตรงแทบไม่ขยับ “ไม่ต้องมาเสนองานอะไรทั้งนั้น”

พันธกานต์ปล่อยให้นามบัตรเจ้ากรรมตกลงบนพื้น “ไม่ชอบงานเหรอจ๊ะ”

“ชอบหมด ถ้าไม่ใช่งานที่คนอย่างคุณจ้าง”

“ต่อให้ไม่มีงานเหลือให้ทำ?”

“อย่ามาชู้กันนะ ใหญ่นักรีใจ”

“มากพอที่จะทำให้เราไม่มีงานนั่นแหละ กลับได้แล้ว” วิกรานตรีบ
แทรก ดึงแขนเรียวยงของดาราคณเดียวซึ่งตนดูแลก่อนหันไปหาหนุ่มร่างใหญ่
“ขอโทษอีกทีนะคะ”

“ทำไม่ต้องขอโทษ เขายังไม่ขอโทษเราสักคำ”

“ไปคุยกันในรถน่าปาน”

“แต่น้ำฝนล่ะ แกเห็นน้ำฝนหรือยัง” คนที่ยังโกรธไม่ลืมธุระซึ่ง
ทำให้ต้องถ่อมาช่วยถึงที่นี่

“คุณวัดให้คนไปตามแล้ว”

เมื่อวิกรานตรีบยืนยัน นางร้ายของช่องจิงจิกตาวาวสีน้ำตาลใส่หนุ่ม
ร่างสูงอย่างอาฆาตเป็นครั้งสุดท้าย ยอมเดินตามแรงลากจูงออกไป ยัง
รู้สึกถึงสายตาร้อนแรงที่จ้องเขม็งตามมากระทั่งบานประตูไม้หนาหนักปิด
ลงด้วยอาการเสียววูบวาบอย่างน่ารังเกียจบนไหล่หลัง ซึ่งทำให้ร่างออรชร
สิ้นสะท้านเมื่อหลุดออกมาได้

“แกไอเคนะปาน” ผู้จัดการหนุ่มถอดเสื้อนอกของตนออกมาคลุม
ไหล่ให้

“แกไปคุยดีกับเขาทำไม ไม่เห็นหรือว่าเขาจะขมขื่นฉัน”

“เขาซื้อพันธกานต์ หลานชายคนเดียวของเจ้าสัวอนันต์ ดำรงกฤต-
ภาส เคยได้ยินไหม”

ใครบ้างจะไม่รู้จักเจ้าของบริษัทเครือโภคภัณฑ์ยักษ์ใหญ่และกลุ่ม
ธุรกิจหลากหลายของเจ้าสัวผู้มั่งคั่งติดอันดับต้นในประเทศนี้ พุดพิชญา
ม้มปาก “แล้วไง เป็นหลานชายมหาเศรษฐีแล้วมีสิทธิ์กว้าง รังแกคนจน
หรือไง”

“ท่านยกกิจการให้คุณพันธกานต์ดูแลคนเดียวมาหลายปีแล้ว”

“ไม่เห็นรู้”

“คนในวงการเขารู้กันทั้งนั้น แต่สื่อชอบออกข่าวตีตราเจ้าสัว
มากกว่าเพราะท่านรวยจริงรายนานจนเป็นตำนาน เอ่ยชื่อขึ้นมาก็มีแต่คน

รู้จัก”

“เห็นจะมาแจ้งในรุ่นหลานละสิ” เธอปรามาสอย่างขุ่นเคืองไม่หาย
“ใครบอก” วิกรานต์จุปาก “เขาว่าเจริญรอยตามเจ้าสัวทุกอย่าง
แถมยังเก่งกว่า แต่ไม่ได้อยู่เมืองไทยตลอดเพราะเขาเป็นลูกครึ่ง แม่เป็น
ไฮโซตระกูลเวสลีย์ขึ้นข่าวหน้าสังคมนิตยสารบ่อยๆ”

“เฮอะ!”

“เหมือนเจ้าของบ้านหลังนี้ไง คุณแม่ของคุณสวัสดิ์เขาเป็นพวก
ผู้ดีเก่า พ่อเป็นคนอเมริกันเหมือนกัน ฉันเคยได้ยินว่าสนิทกันตั้งแต่สมัย
เรียนเมืองนอก” วิกรานต์เล่าอย่างคนวงใน เพราะครอบครัวของเขาทำ
ธุรกิจส่วนตัวมีฐานะมั่นคง รู้จักกลุ่มบรรดาเศรษฐีและไฮโซของเมืองไทย
เกือบทุกคน

ก็แค่พวกแบดบอยชั่วร้ายที่มีต้นทุนชีวิตดี ได้เปรียบกว่าคนอื่น เลย
ชอบใช้เงินซื้อผู้หญิง... พุดพิชฎานินทาจับในใจขณะที่ทั้งคู่เดินลงมาถึง
ห้องโถงด้านล่างพอดี โดยมีเจ้าของบ้าน วรราชชล และคุณแม่บ้านรออยู่
คนหลังยังเหลือบมองดาราสาวด้วยสายตาตำหนิตีเดียรรวกับเธอ
ทำอะไรผิด

และเพราะยังขุ่นเคืองอยู่มาก นางร้ายในใจจึงส่งสายตาใต้ฝ้ายนั้น
เขม็งด้วยนัยเดียวกัน แต่เพิ่มความแรงเป็นเท่าตัวโดยไม่สนหน้าอินทร์
หน้าพรหม จนรจนาท่าท่าค้อนขวับแล้วเมินหนีไปเอง

“คุณซาญาไม่เป็นไรนะครับ” เจ้าของบ้านเอ่ยกับเธอโดยตรงเป็น
ประโยคแรกด้วยสีหน้าสุภาพพอๆ กับน้ำเสียงนุ่มนวล จนอารมณ์ที่กำลัง
กรุ่นโทสะเบาบางลงมานิด

“ไม่เป็นไรคะ ฉันแค่เข้าไปถามหาคุณกับเขา เพราะไม่รู้ว่าคุณน้ำฝน
อยู่ห้องไหน”

“เวสเมานิดหน่อย ขอโทษคุณซาญาอีกครั้งนะครับ”

“ความผิดที่คุณไม่ได้ก่อ รับแทนกันไม่ได้หรอกค่ะ แต่ขอบคุณที่

อุตส์หามาตาม”

“สกลไต้ยีน อ้อ... เสียงไม่ค้อยดี แต่ไม่กล้าเข้าไป เลยลงมาบอก
แม่บ้าน”

“แม่บ้านของคุณคงคิดว่าฉันให้ทำเพื่อนคุณกระมัง” หญิงสาวหัน
ไปจิกตามองอีกฝ่ายด้วยสีหน้าของนางร้ายนอกจอ และรู้ว่าการคาดเดา
ของเธอถูกต้องเมื่อเห็นโหนกแก้มของฝ่ายนั้นแดงระเรื่อ เมินหลบสายตา
“ผู้หญิงบางคนโชคร้ายก็เพราะคนเพศเดียวกันนี้แหละคอยซ้ำเติม”

“ฉันไม่ได้...” คุณแม่บ้านอ้าปากพะงาบๆ หน้าเสียว

วสวัตดีกระแอมขัดขึ้น “คุณจรรยาไปบอกผม พอดีกับคุณจรรยา
ตามคุณกับคุณวรัชชลด้วย”

“มาตามฉันทำไม” วรัชชลซึ่งนั่งอยู่ห่างออกไปด้วยสีหน้าเย็นชา
เอ่ยถาม

“พี่เล็กพยายามติดต่อเธอเรื่องบทละครเรื่องใหม่ที่แคสท์เอาไว้
เพราะจะส่งงานให้ผู้ใหญ่ในช่อง แต่เธอไม่ยอมรับโทรศัพท์มาสองวัน”

“ฉันไปแคสท์เพราะไม่รู้ว่าเขาเล่นด้วย แต่ตอนนี้รู้แล้วเลยเปลี่ยน
ใจ”

‘เขา’ ซึ่งวรัชชลเอ่ยถึงคือพระเอกร่วมค่าย ในอดีตเคยคบหาดูใจ
สมัยที่เธอยังรับบทนางเอก แต่เมื่อเกิดข่าวครึกโครมซึ่งเป็นต้นเหตุให้
อนาคตการงานของเธอตกต่ำลง ตันรักซึ่งเคยร่วมกันปลุกก็โรยราเพราะ
ฝ่ายชายรับไม่ได้กับข่าวฉาว เป็นฝ่ายขอเดินออกมาแทนที่จะอยู่เคียงข้าง
กัน

ทางรักกลายเป็นเส้นขนานยังไม่ซ้ำเท่าพระเอกคนดังไปสนิทสนม
กับพุดพิชญาพักหนึ่งตามบทคู่จิ้นซึ่งถูกกำหนดมาจนทำท่าจะกลายเป็น
รักนอกจอ หลายภาพซึ่งเธอไปพบอาเสี่ยวหลุดออกมาในเวลาเดียวกัน
ความขมขื่นของวรัชชลจึงกินลึกและหมางเมินกับพุดพิชญามากขึ้นตั้งแต่นั้น
แม้นางร้ายจะปฏิเสธว่าไม่มีอะไรกินเลย

“เรากลับไปคุยที่คอนโดฯ ของว่านหอมดีไหม”

“รีบคุยเสียทีนี้แหละ ฉันต้องทำงานต่อ” วรรัชชลไม่ยอมลุก

นางร้ายเลยลอบถอนใจ “ฉันอยากให้เธอคิดถึงเรื่องงานก่อน ซ่อง
ก็มีกันอยู่แค่นี้ ยิ่งไงก็หนีไม่พ้นนะน้ำฝน”

บอกเสียงอ่อนเพราะรู้ดีถึงสถานะทางบัญชีซึ่งขึ้นตัวแดงเถือกของ
อีกฝ่าย

“เธอพูดได้เพราะใครๆ ก็ต้องการเธอ งานนี้เธอเป็นคนเจ้ากี้เจ้าการ
ไปขอร้องพี่เล็ก อย่างนี้ว่าฉันไม่รู้ล่ะ”

“ฉันเป็นคนไปพูดเอง” วิกรานต์รีบออกมารับ เดินเข้าไปนั่งใกล้วรรัช-
ชล ยกมือกอดบ่าหญิงสาวเข้าหาตัวแรงๆ ราวจะปลุกปลอบ “ปานกับฉัน
เป็นห่วงแกมากนะน้ำฝน เพื่อนจะมีไว้ทำไมถ้าพึ่งพาไม่ได้”

“ฉันอยากยืนด้วยตัวเองโดยไม่ต้องพึ่งคนอื่นบ้าง”

“เธอทำอย่างนั้นอยู่แล้ว...” พุดพิชญาบอกรายอย่างไม่สบายใจเพราะ
ยังมีคนแปลกหน้าอยู่ด้วย ส่งสายตางอนง้อให้เมื่อมานั่งลงบนโซฟาอีก
ข้าง ตะแคงวรรัชชลเบาๆ หน้าเหยยเมื่ออีกฝ่ายดึงแขนหนีอย่างเย็นชา
ไม่ยอมมองเธอ

“ฉันกำลังทำงาน พวกเธอไม่น่าเสียมารยาทเข้ามาที่นี่”

“ออกไปคุยกันข้างนอกเถอะน้ำฝน” รอบนี้วิกรานต์เป็นคนขอ

“คุณวรรัชชลกลับไปเถอะครับ” วสวัตต์คิดว่าเมื่อเห็นสถานการณ์เริ่ม
อิหลักอิเหลื่อ

ดาราสาวเม้มปากแต่ยอมพยักหน้า ยกมือขึ้นไหว้ลาเขา “ขอโทษ
ด้วยนะคะ”

“ผมต่างหากต้องเป็นฝ่ายขอโทษ โดยเฉพาะคุณซาญ่า” เจ้าของ
บ้านพูดเสียงขมิ้ม น้ำเสียงนุ่มนวลขึ้นเมื่อหันไปบอกหญิงสาวอีกคน
วรรัชชลเบือนหน้าไปทางอื่นเพื่อเก็บงำความคิดซึ่งมีเพียงตอนที่
ลวงรู้

ผู้ชายหลายคนซึ่งเธอรู้จักและเกี่ยวข้องด้วย มักมองพฤติกรรมด้วยความหลงใหลในรูปทรีพยซึ่งมีความงามโดดเด่นของเจ้าตัว บางคนใช้ความพยายามอย่างมากเพื่อเอาชนะใจนางร้ายคนนี้ บางคนถึงกับใช้วิธีต่ำทรามกว่านั้น

ทว่าผู้รับผลกระทบเลวร้ายที่สุดกลับเป็น ‘เธอ’ ผู้เคยเป็นเพื่อนสนิท รู้จักคบหากันมาตั้งแต่เข้าวงการ ได้ช่วยเหลือเกื้อกูล เป็นที่ปรึกษา แบ่งปันความลับเล็กๆ น้อยๆ ตามประสาผู้หญิง รู้ใจกันมากกว่าเพื่อนร่วมอาชีพคนอื่น แม้กระทั่งเข้านอกออกในบ้านจนมีความคุ้นเคยกับประยงค์ ผู้เป็นมารดา และน้องๆ ของพฤติกรรม

โชคชะตาช่างน่าขัน เธอผู้ควรมีทุกสิ่งทั้งหน้าที่การงานและความรัก กลับไม่เหลือสิ่งใด

หญิงสาวไม่เอียงทโทษพฤติกรรม เพราะรู้ว่าอีกฝ่ายรู้สึกผิดและคอยช่วยเหลือตนมาเสมอ

แต่มีบางครั้ง... แค่มองครั้งเท่านั้นที่วรัชชลคิดว่ คงดีกว่าถ้าเธอไม่เคยมีเพื่อนชื่อพฤติกรรม

2

ต้นเหตุแห่งความกินใจ

พุดพิชญาขับรถออกจากบ้านศิวราชภัทติเพียงลำพัง เพราะ
บรรพชดยื่นกรานที่จะนั่งไปกับวิกิรานต์ โดยมีจุดหมายเดียวกันคือ
คอนโดฯ หุทยานกลางเมืองของเขา

ว่านหอมหรือวิกิรานต์ เป็นรุ่นพี่ปีสามเมื่อพุดพิชญาเข้าเรียนเป็น
นิสิตในปีแรกของคณะนิเทศศาสตร์ ภาควิชาการสื่อสารมวลชนใน
มหาวิทยาลัยของรัฐ เขามาจากครอบครัวนักธุรกิจฐานะดี ขณะที่เธอเป็น
นักศึกษาจากครอบครัวชนชั้นกลางซึ่งพยายามช่วยทำงานหาเงินเพื่อ
แบ่งเบาภาระทางบ้าน ด้วยน้องทั้งสองคนล้วนอยู่ในวัยเรียนและขาด
เสาหลักคือบิดามานานหลายปี

เธอเป็นเด็กสาวหน้าตาดีซึ่งวิกิรานต์มาชักชวนให้ไปเป็นเชียร์
ลีดเดอร์ในชมรมซึ่งเขาเป็นหัวหน้า และเด็กชอบกิจกรรมอย่างพุดพิชญา
ก็ไม่ขัด แม้จะต้องแบ่งเวลาจากการท่องหนังสือและกลับไปช่วยแม่ทำขนม
ฝากขาย

พันธิสัยที่เข้ากันได้ดีทำให้ทั้งคู่สนิทสนมกันมาตั้งแต่นั้น กระทั่ง
วิกิรานต์ชักชวนให้เธอไปสมัครประกวดหาพิธีกรในรายการหนึ่ง ด้วย
บุคลิกอันคล่องแคล่ว วาจาฉาดฉาน และรูปร่างสวยงาม ทำให้สาวน้อย
ได้รางวัลรองชนะเลิศกลับมา หลังจากนั้นก็มีงานเล็กๆ น้อยๆ ติดต่อกัน

เข้ามาเรื่อยๆ กระทั่งชายหนุ่มเรียนจบออกไปก่อน

วิกิรนต์เข้าไปทำงานของครอบครัวได้ไม่กี่เดือนก็มีปัญหากับผู้บริหารรายหนึ่งซึ่งมือคดกับเพศที่สาม และปรามาสว่าเขาได้ตำแหน่งเพราะเป็นลูกชายคนเล็กของครอบครัว ทั้งคู่มีปากเสียงกันรุนแรงถึงขั้นบิดาของชายหนุ่มจำเป็นต้องให้เขาพักงานออกมาสงบสติอารมณ์เพราะเกรงใจผู้บริหารเก่าแก่รายนั้น ประจวบเหมาะกับการที่พุดพิชญาเริ่มมีชื่อเสียงและงานมากขึ้น เพราะแคสติงละครฟอร์มยักษ์ได้บทนางร้ายซึ่งเป็นช่วงที่เธอได้รู้จักกับบรรพชด ได้งานโฆษณาและเริ่มรับงานอีเวนต์ วิกิรนต์จึงเสนอตัวเป็นผู้จัดการให้

‘ฉันไม่เหมาะกับงานที่บ้าน ฉันเกิดมาเพื่อทำงานบันเทิง พ่อเองก็รู้อยู่แล้วแต่ยังบังคับกันอยู่ได้’

‘นี่กว่าแกอยากเอาชนะคำสบประมาทของเขาซะอีก’ พุดพิชญาถามยิ้มๆ

‘เอาชนะได้แต่ต้องทำงานที่ตัวเองไม่รักก็ไม่รู้จะทำไปทำไม ถ้าไปเห็นตาแก่นันทุกวันตื่นก้านคงขึ้นก่อนวัยจนโบทอกซ์เอาไม่อยู่ มาเป็นผู้จัดการให้แกสิเพลิดเพลินเจริญใจกว่าเยอะ เพราะได้เจอแต่ของล้ำๆ เฮียหล่อๆ...’ พุดพลางปรายตามองพระเอกใหม่ในกองซึ่งพุดพิชญามาทำงานตาวาว ‘ได้กินของอร่อยกรูบกริบทุกวัน ฉันคงสุขภาพดี’

‘รายได้ฉันยังไม่เยอะ จะแบ่งค่าตัวให้แกได้เท่าไรหรือ มันทจะคุ้มแกหรือ’

ที่ถามเพราะรู้อยู่แล้วว่าคนพื้นเพครอบครัวมีเงินอย่างวิกิรนต์แต่งตัวและใช้ของแบรนด์เนมตั้งแต่หัวจดเท้า ส่วนเธอเองก็งกเพราะอยากเก็บเงินถึงยอมจัดการงานด้วยตัวเอง แม้ต้องวิ่งรอกแทบไม่มีเวลาท่อนั่งสื่อจนผลการเรียนเริ่มตก ใจหนึ่งซึ่งยังใหม่ต่อทุกสิ่งทำให้อยากมีเพื่อนและคนคอยดูแลที่รู้ใจ แต่ไม่ยอมเอาเปรียบเพื่อน

อีกฝ่ายซึ่งรู้ให้รู้พุงกันดีค่อนข้างขำ ‘อู๊ย เรื่องนั้นแกไม่ต้องห่วง ตอน

แกยังไม่ตั้งฉันขอแคสสิเบเปอร์เซ็นต์เป็นค่าข้าวกับค่าน้ำมันรถก็พอ ถ้าตั้งแล้วแกอยากได้ค่าตัวเท่าไรหรือบอก ฉันดีลให้เอง ส่วนค่าตัวฉัน...ฉันจัดการเอง'

'ได้ยังไง แกต้องจัดคิว ติดต่อกาน บางทีก็ต้องแต่งหน้าทำผมให้ฉันด้วย' สาวน้อยบอกอย่างไม่สบายใจเพราะยามนั้นตนเพิ่งขึ้นปีสาม ยังเรียนหนักและต้องการจบในเวลาสี่ปีโดยไม่ต้องดรอปเนื่องจกมารดาเริ่มบ่น

'อย่ากังวลเกินเหตุไปหน่อยเลยแก ถ้าไม่มั่นใจฉันไม่กล้าบอกรหน้ามาขอเป็นตังห้อยคอยตามให้แกเสียชื่อ แล้วคอยดูกันไปว่าว่านหอมคนนี้จะบ่นให้แกเป็นดาว มีชื่อเสียงระดับแถวหน้าของประเทศไม่ได้'

พุดพิชญาในยามนั้นหัวเราะด้วยไม่คอยเชื่อ ใจคิดว่าขอแค่มีงานรายได้ดี ๆ สม่าเสมอเธอก็พอใจแล้ว

แต่เพียงสองปีต่อมาวิกิรานต์ก็พิสูจน์ให้เห็นว่าเขาทำได้อย่างที่พุดพิชญาต้องการดูเรื่องส่วนตัว เลือเสื้อผ้าผม จัดคิว ติดต่อกานให้ทั้งหมดเพื่อให้เธอมีเวลาเรียนหนังสือ ส่งเธอไปเรียนเอกตังเพิ่มเติม สนับสนุนเธอ รวมถึงพาไปเรียนเต้นและร้องเพลงเพื่อเพิ่มทักษะที่เกาหลีส่วงปิดเทอม

ครอบครัวของชายหนุ่มยังเป็นไบเบิกทางอย่างดีในการเข้าหาผู้ใหญ่ในช่อง ผู้บริหารสายละครและผู้จัด วิกิรานต์จะไปฝากตัวของานช่วยฟรีเซ็นต์เธอกับบรรดาเอเจนซี่ ดีสนิทกับออร์แกไนเซอร์ เจ้าของผลิตภัณฑ์ ซึ่งรู้จักกันผ่านสังคมไฮโซของตน ขออนุญาตทางสังกัดให้เธอรับงานนอกเสริม ช่วยอัปเดตความเคลื่อนไหวของเธอผ่านสังคมออนไลน์ ตั้งแต่อินสตาแกรม เฟซบุ๊ก และทวิตเตอร์ รวมถึงจัดมีตติง เดินสายทำบุญโดยอ้างว่าเพื่อเสริมดวงชะตา จนตอนนี้หญิงสาวมีแฟนคลับติดตามในโลกโซเชียลเกินล้าน ไม่แพ้นางเอกแถวหน้าบางคน

พุดพิชญาทล้ากล่าวได้ว่าความสำเร็จของตนไม่มีทางมาถึงวันนี้ ถ้าไม่มีวิกิรานต์อยู่เบื้องหลัง

‘แกพยายามมากเกินไปหรือเปล่าว่าน เราช่วยเป็นเงินไปก็ได้นี่’
หญิงสาวถามเสียงอ่อย บางครั้งเวลาที่เหนื่อยมากเข้า แต่ยังต้องตื่นแต่
เข้าไปทำบุญต่างจังหวัดซึ่งมีแฟนคลับหัวเรือใหญ่เป็นตัวตั้งตัวตีจัดงาน

‘โธ้ย! สมัยนี้มันต้องเอาทุกทาง แกทนเอาหน้าออกไปเอาใจแฟน
คลับหน่อย ถ้าแกดวงตก ต่อให้มีกระแสก็ไม่ช่วยอะไร คนเราต้องทำบุญ
หนุนดวง เสริมโชคชะตากันตลอดๆ มันจะได้เฮงๆ ฉันจะสร้างภาพลักษณ์
ให้แกเป็นนางร้ายนิสัยดีมีคนรักกันทั้งบ้านทั้งเมือง อีกอย่างแฟนคลับ
รายนี้ของแกเขาทำงานสื่อ...’ ชื่อหนังสือพิมพ์รายวันฉบับหนึ่งถูกเอ่ย
ออกมาเป็นเสียงกระซิบ ‘เขารักแกจะตาย ช่วยเชียร์ให้เป็นข่าวบ่อยๆ ไม่เห็น
หรือไง’

งานของดาราสาวมากขึ้นจนจนเจ็อครบครวได้สบาย มีเวลา
เหลือสำหรับการเรียนแม้ต้องโดดในบางคาบเพราะการจัดการอันมี
ประสิทธิภาพของวิกิรานต์ซึ่งหารายได้ให้ตัวเองเป็นกอบเป็นกำไม่แพ้กัน
จนมีคนเอาไปขูขบว่านางร้ายรายนี้มีค่าตัวสูงกว่าคนอื่น เมื่อมีคนใกล้ชิด
ถาม วิกิรานต์จะตอบว่า

‘สูงที่ไหน ค่าตัวชาวภูษาเท่าเดิมมาหลายเดือนแล้ว ฉันแค่บวกเพิ่ม
นิดหน่อยเป็นค่าเหนื่อยเหมือนกับงานอื่นๆ นั่นแหละ’ ความหมายของ
คนพูดก็คือ ถ้าค่าตัวของพุดพิชญาห้าหมื่น เขาจะบวกไปอีกตามที่ต้องการ
เป็นค่าเหนื่อยของตัวเองเสนอรวมให้ผู้ว่าจ้าง นิสัยเอนเตอร์เทนคนเก่งของ
ชายหนุ่มซึ่งสนิทสนมกับผู้ใหญ่มากหน้า ประกอบกับนักแสดงของเขา
ทำงานดีมีวินัยและผ่อนปรนให้ค่อนข้างมาก ผู้ว่าจ้างหลายรายจึงไม่ค่อย
เกี่ยงงอนราคาซึ่งอาจสูงขึ้นบ้าง

แต่โชคและข่าวในทางบวกไม่ได้อยู่ข้างใครตลอดเวลา...

ชื่อเสียงของเธอดีมาตั้งแต่เข้าวงการ ไม่เคยมีศัตรู จนกระทั่งมีเรื่อง
กระทบกระทั่งกับนิตสาร

เมื่อมีครั้งแรกก็มีครั้งที่สอง และเริ่มลุกลามบานปลายเพราะมีเหตุ

และปัจจัยหลายอย่างเป็นตัวเสริมต่อ

ตัวละครในฉากชีวิตซึ่งเกี่ยวข้องกับด้วยในเวลานั้นนอกจากพุดพิชฌณา กับนิศากร ยังประกอบไปด้วยตัวละครสำคัญอย่างแม็ส ลูกชายเพลย์บอย ของมณิกา เจ้าแม่สื่อแมกมาซันซึ่งมีคอนเนกชันดีมากในวงการบันเทิง เสี่ย ไมตรี นักธุรกิจอสังหาริมทรัพย์รายใหญ่ ศรุต พระเอกเด็กปั้นของช่องซึ่ง กำลังคบหาดูใจกับววรรษชลเพื่อนสนิทของเธอ เสี่ยบัญญัติกับแซ่ไซ ภริยา ที่ถูกต้องตามกฎหมาย และครอบครัวของเขา

กว่าสองปีที่แล้ว เกิดเหตุร้ายแรงจนคนใกล้ชิดต่างรู้ว่านางเอกและ นางร้ายของช่องจะไม่เผาผีกัน

ไม่มีใครรู้สาเหตุที่แท้จริง เพราะคู่อริและคนที่เกี่ยวข้องไม่เปิด ปากพูด ทว่าเริ่มมีข่าวร้ายๆ ของพุดพิชฌณาออกมาเช่นเดียวกับข่าวของ ววรรษชล ทว่าหญิงสาวยังสามารถประคองตัวมาได้เพราะมีวิกรานต์กับ ใครอีกหลายคนคอยช่วยเหลือ ต่างกับอดีตนางเอกซึ่งดูเหมือนทุกคน พากันหันหลังให้ แม้เธอกับผู้จัดการส่วนตัวจะพยายามดูแลเต็มที่

เหตุการณ์ในครั้งนั้นก่อให้เกิดบาดแผลทางใจให้ทุกคน โดยมีเธอเป็น ชนวนสำคัญ

หญิงสาวรู้สึกผิดและติดค้างต่อเพื่อนรัก จึงพยายามแก้ไขทุกอย่าง ด้วยความอดทน แต่บางครั้งความช่วยเหลือก็ไร้ค่าเมื่อผู้รับไม่ยอมร่วมมือ และทำลายชื่อเสียงของตนซ้ำลงไปอีกครั้งแล้วครั้งเล่าเพราะทนรับความ สูญเสียไม่ได้

รถจอดสนิทใต้คอนโดฯ ของวิกรานต์ในอีกครึ่งชั่วโมงต่อมาด้วย เวลาดีกถนนค่อนข้างโล่ง พุดพิชฌณาถอนใจก่อนลงจากรถ กลัวต้องประสบ กับเหตุการณ์เดิมๆ เมื่อเดินไปสมทบกับวิกรานต์และววรรษชล

“ปานขับรถมาจากต่างจังหวัดยังไม่ได้กินอะไร ฉันจะทำอาหาร ง่ายๆ ให้ระหว่างที่พวกแกคุยกัน”

“แกน่าจะพาฉันไปส่งคอนโดฯ มากกว่า” ววรรษชลว่าเมื่อเดินตาม

เข้าลิฟต์อย่างไม่เต็มใจ

“คอนโดฯ ไหน ที่เดิมแก่ปล่อยให้เขายึดไปตอนขายรถแล้วนี่”
วิกิรานต์ไม่เกรงใจ

“ฉันมีที่อยู่ก็แล้วกัน”

“แกน่าจะชนของมาอยู่กับฉัน”

“ไปอยู่บ้านฉันก็ได้” พุดพิชญ์รีบเสนอบ้าง เพราะตอนยังดีกัน
อีกฝ่ายเคยเข้าออกออกในเป็นปกติ

“ฉันไม่ชอบอาศัยใครอยู่”

“ฉันกับว่าไม่เคยเห็นเธอเป็นคนอาศัย แต่ตอนนี้จะดีสองแล้ว...”
หญิงสาวดึงโทรศัพท์ออกมายื่นให้อีกฝ่ายโดยไม่สนใจสีหน้าหมางเมิน
“เธอโทร. รับงานจากพี่เล็กก่อนดีไหม”

“ฉันบอกเหตุผลเธอไปแล้วว่าทำไม่ถึงไม่รับ” วรระชลบอกเสียง
แข็ง

“เธอไปแคสต์งานมา ถ้าจะปฏิเสธก็ควรบอกพี่เล็กตามตรง ไม่ใช่
เงิบหายไปอย่างนี้”

“ฉันคงไม่ได้งานอยู่แล้วถ้าถูกรักอย่างเธอไม่เอ่ยปาก” วรระชลเค้น
เสียงขึ้น ใครๆ ก็รู้ว่าคุณอนันมาหรือพี่เล็กให้ความเอ็นดูนางร้ายคนนี้เป็น
พิเศษ เรียกใช้งานไม่เคยขาด โดยอ้างกับใครต่อใครว่าดวงชะตาของทั้งคู่
เกี่ยวพันกัน

“พี่เล็กไม่รับปากใครถ้าเห็นไม่มีแวว” คนฟังอธิบายอย่างใจเย็น
ไม่สนใจวาจาเสียดสี “เธอวิ่งหนีตลอดไปไม่ได้หรอกฝืน รุตเองก็อยาก
ขอโทษเธอ”

“ขอโทษที่เช็ดหัวฉันทั้งในวันที่ฉันต้องการเขาที่สุดนะเธอ”

“ตอนนั้นเขายังใหม่ ถูกขู่ว่าจะทำให้หมดอนาคตในวงการก็คงกลัว
เป็นธรรมดา” เพราะคนที่กล้าทำทนายเมธิกาเคยโดนมาแล้ว ประกอบกับ
อารมณ์ขี้ขลาดๆ ลงๆ เพราะอาการบาดเจ็บทางใจของวรระชลเองและพาล

ลงกับคนรอบข้าง ศรุตในยามนั้นโดนหนักที่สุดจนเป็นฝ่ายเดินออกมา เพราะถูกกดดันทุกทางจนรับไม่ไหว

‘ผมรู้ว่าผมไม่ควรถอยออกมาตอนนี้ แต่มันผ่านมาหกเดือนแล้วผม ยังทำใจไม่ได้ซะที คนเฝ้าใช้ก็เป็นบ้าได้นะซาอูญา ตอนนั้นผมเครียดจนโดน ผู้ใหญ่ตำหนิไม่รู้ที่หนเพราะไม่มีสมาธิทำงาน ถ้าผมอยู่ในสภาพนี้คงไม่มี งานอีกคน ถึงตอนนั้นเราคงเกลียดกัน ผู้ให้จบตอนนี้ดีกว่า’

“เขาคิดถูกแล้วนี่ ที่เลือกอนาคต ตอนนี้เลยกลายเป็นซูป’ตาร์ หลังจากไม่มีฉันเป็นตัวถ่วงไงล่ะ”

“คนอื่นว่าให้เจ็บใจยังไม่ร้ายเท่าเธอประชดตัวเองนะ” อีกฝ่าย เตือนสติ

“ฉันไม่ใช่คนโหดคืออย่างเธอที่มีแต่คนคอยรัก คอยปกป้องตลอดเวลา ไม่มีใครคิดว่าฉันคืออยู่แล้ว”

“เรามีคนรักเหมือนกัน แต่เลือกที่จะตัดทุกคนทิ้ง ต้องทำยังไงเธอ ถึงจะอภัยให้ฉันได้ น้ำฝน”

“ลองมาโดนเหมือนที่ฉันโดนบ้างสิ ลองมาเป็นอิตัวของไอ้แมร์สกับ พวกเสี้ยตั้นหากลับ ลองถูกรุมตำ รุมประณามจนเหมือนโลกนี้จะไม่มีที่ ให้เราเย็น ทุกครั้งเวลาหมอโรคจิตเส็งเคร็งนั้นสอนให้อยากเริ่มต้นใหม่ ไม่ ใครก็ใครต้องคอยมารีดปากแผลให้เปิด จนต้องอภัยให้ลี้มๆ ไปบ้างว่า มันเจ็บปวดแค่ไหน ฉันอยากเห็นนัก ว่าซาอูญาที่มองโลกในแง่ดีจะมีหน้า ปลอดภัยตัวเองอย่างที่ปลอดภัยคนอื่นอย่างนี้ไหม!”

“น้ำฝน!” วิกรานต์ที่วงขึ้นอย่างตกใจ

คำพูดรุนแรงยืดยาวกว่าทุกครั้งทำให้พูดพิชญาหน้าซีด

คนพูดเองก็เหมือนจะรู้ตัวว่าล้ำเส้น แต่ยังเชิดหน้า ไม่เอ่ยคำ

ขอโทษ “เธอถามเองนะ”

“ไม่เป็นไร ฉันสมควรโดนอย่างเธอว่า แทนที่จะทำให้คนอื่นมารับเคราะห์ แต่ไม่คิดว่าเธอจะเกลียดฉันขนาดนี้” หญิงสาวสูดลมหายใจลึก

แล้วหันไปหาวิกิรานต์ เพราะขึ้นเธออยู่วรัชชลอาจไม่ยอมอยู่ต่อ “หวังว่า
แกจะทำให้หน้าฝนมีเหตุผลจนยอมโทร. หาพี่เล็กได้ ฉันทกลับก่อนนะ ค่อย
เจอกันวันพุธ”

“ฉันจะพาน้ำฝนไปนั่งรอที่ห้องก่อน แล้วเดี๋ยวตามไปส่งแก่ที่รถนะ
ปาน” วิกิรานต์ว่าเพราะทุกคนออกจากลิฟต์มาอยู่บนโถงทางเดินในชั้น
ของห้องชุดที่เขาพักอาศัยอยู่แล้ว

“ฉันลงไปเองได้ กลับก่อนนะ”

ฝนส่งยิ้มเจื่อนให้ผู้จัดการส่วนตัว มองวรัชชลเป็นครั้งสุดท้ายแค
นิตเดียว โดยไม่ให้ใครรู้ไว้ ร่างเพียวก็หันหลังเดินไปกดเรียกลิฟต์โดย
ไม่มองมาอีก วิกิรานต์เองก็ไม่กล้ายื้อเพราะกลัววรัชชลจะน้อยใจหนักกลับ
ไปอีกคน

**รถสปอร์ตคันเล็กจอดหน้าบ้านราวตีสองครึ่งโดยมีสาวน้อย
คนหนึ่งวิ่งหน้าบานมาเปิดประตูให้**

“นี่กว่าหลับกันหมดแล้ว พี่เปิดเองก็ได้” พุดพิชญาเอ่ยเมื่อเลื่อน
กระจกลง พยักหน้าให้น้องสาวซึ่งปิดประตูรั้วเสร็จขึ้นมานั่งบนรถด้วย
ก่อนเคลื่อนพาหนะเข้าไปจอดในโรงรถซึ่งเป็นเพียงหลังคากระเบื้องสูงแบบ
หกเสา พื้นปูคอนกรีตมองดูรู้ว่าเก่าแก่มาหลายสิบปี แต่ถูกประดับให้น่าดู
ด้วยไม้เลื้อยไม้ดอกหลายชนิดร่มรื่นตา เช่นเดียวกับตัวบ้านสองชั้นสีขาว
ลักษณะการก่อสร้างค่อนข้างโบราณ มีบันไดเชื่อมทั้งสองชั้นและโถงชาน
เรือนรับลมด้านหน้า

รอบบ้านล้อมรั้วมีอาณาบริเวณราวหนึ่งงาน ติดแม่น้ำ เต็มไปด้วย
ไม้ใหญ่ให้ร่มเงา ส่วนหนึ่งแบ่งเป็นแปลงพืชผักสวนครัว และเรือนปลูกไม้
มงคลหลายสิบชนิดของมารดา

หญิงสาวสุดท้ายใจลึกลับลมแม่น้ำในโลกใบเล็กของครอบครัวที่
สงบร่มเย็นกว่าที่ใด

“ไหมคุณหนึ่งสี่สิบ ฟี่ปานกลับตึกจ้ง แม่นึกว่าจะนอนกับฟี่วาน”
คนพูดเป็นสาวน้อยวัยยี่สิบเอ็ดปี นักศึกษาปีสุดท้ายคณะพาณิชยศาสตร์
และการบัญชี มหาวิทยาลัยชั้นนำของรัฐ

“วันนี้น้ำฝนคงนอนกับวาน”

“ฟี่ฝนเป็นยังไงบ้าง หายโกรธฟี่ปานยัง” น้องสาวถามตาโต ย่น
หัวคิ้วเมื่อพูดพิชญาสายหน้าหมองๆ

“คงตึกว่านี่ถ้าอย่างน้อยเขายอมรับความช่วยเหลือจากพวกเรา
บ้าง”

“ฟี่ปานไม่ใช่คนร้ายสักหน่อย” คิ้วโก่งขมวดขมวด เพราะเห็นฟี่สาว
งอนง้อพยายามชดเชยให้อีกฝ่ายมาตลอด

“เขาโชคร้ายเพราะพยายามช่วยฟี่”

สุพรรณนิการ์พ่นลมออกจากจมูก “แต่คนผิดก็ไม่ใช่เราอยู่ดี ฟี่น้ำฝน
น่าจะเข้าใจ”

“เป็นเราโดนอย่งนั้นบ้างก็คงทำใจยาก เรายังเด็ก อย่าพูดมากไป
เลย”

“ไหมไม่เด็ก กำลังจะเป็นบัณฑิตแล้ว”

“เทอมสุดท้ายแล้วนี่ เดือนเดียวก็จบแล้ว จะได้เกียรตินิยมหรือ
เปล่าเรา” มือขาวเลื่อนไปโยกหัวน้อง ชวนคุยอย่างเอ็นดู แม้จะรู้ว่าเจ้าตัว
มีผลการเรียนดีเยี่ยมเป็นอันดับหนึ่งของรุ่น

ตาดำขลับหยีแสงเพราะรอยยิ้มกว้าง เปลี่ยนอารมณ์ได้รวดเร็ว “มือ
ชั้นนี้ต้องได้อยู่แล้ว”

“ชู้คุยจ้งนะ”

“มีบริษัทมาจองตัวไหมด้วย ไม่ได้ไม้นะ”

“บริษัทที่ไหนกัน”

“บริษัทร่วมทุน... เป็นเพื่อนของคุณลุงบัญชา เห็นท่านว่านั่น” สุพรรณ-
นิการ์บอกชื่อบริษัทข้ามชาติซึ่งทำธุรกิจการเงินและการลงทุนรายใหญ่

เมื่อเปิดประตูลงจากรถอย่างกระฉับกระเฉงจึงไม่เห็นสีหน้าหน้าใจของพี่สาว

“เราไม่ควรรบกวนท่านมาก”

“ใหม่ไม่ได้รับกวนนะ แค่อามท่านว่ามีบริษัทไหนผลประกอบการดี การเงินมั่นคงบ้าง ท่านก็เล่าให้ฟัง” คนเป็นน้องแย่งกระเป๋าทิ้งไปหิ้วไว้เอง โอบอวาทพี่สาวคนโตเดินเข้าบ้าน “ใหม่ยังไม่ส่งเรซูเม่สมัครงานเลยอยู่ อาจารย์ก็บอกว่าคุณบริษัทนั้นเขาเรียกดูคุณสมบัติของนักศึกษาที่จะจบแล้วของจางตัวใหม่ ให้เงินเดือนเยอะด้วยสิ”

“แล้วจะไปทำกับเขาหรือเปล่า”

“หุ่ย ได้ทำกับบริษัทมีชื่อเสียงขนาดนี้ ไม่ไปก็โง่สิค่า”

พุดพิชญาหัวเราะ โอบบ่าสาวน้อยเข้ามาแนบตัวแรงๆ พลังจูบหน้าผากนุ่มนวลอย่างมันเยี้ยว เพราะสูญเสียบิดาไปเมื่อยังวัยรุ่น เหลือกันแค่สี่คนแม่ลูกซึ่งเป็นหญิงล้วน สามสาวของบ้านสุกนตรีซึ่งมีชื่อเป็นดอกไม้เหมือนประยงค์ผู้เป็นแม่ จึงมีความรักใคร่ผูกพันกันอย่างยากจะหาครอบครัวใดเสมอเหมือน

อธิป บิดาของเธอมีพื้นเพมาจากครอบครัวข้าราชการจนๆ แต่เรียนเก่งและตั้งใจทำงานจนสอบได้ตำแหน่งเป็นอัยการเมื่ออายุยังน้อยหลังแต่งงานกับประยงค์ ธิดาคนเล็กในตระกูลเก่าสกุลสุกนตรี ซึ่งเขาถือเป็นดอกฟ้าผู้โน้มลงมาหาดินอันต่ำต้อยคือตนเอง แม้จะมีชายอื่นซึ่งดีพร้อมและร่ำรวยกว่ามาหมายปองเธอเช่นกัน

ทั้งคู่ครองรักราบรื่น มีบุตรีสามใบเถาวัยห่างกันสองสามปีด้วยความผาสุก ก่อนเคราะห์กรรมจะพรากหัวหน้าครอบครัวไป ทิ้งให้ลูกเมียของเขาต้องย้ายจากบ้านพักข้าราชการมาอยู่บ้านสวนริมน้ำหลังเก่า สินเดิมของประยงค์ที่ล้มป่วยจากการตรอมใจนานนับปีว่าจะยืนหยัดขึ้นมาได้

พุดพิชญาไม่รู้ว่าตนกับน้องจะเป็นอย่างไร หากไม่มีสุภาพบุรุษ

คนหนึ่งยื่นมือเข้ามาจุนเจือ

ปัญหา ธนภัทรวณิช คือมหาเศรษฐีผู้วัยกลางคนผู้มีเส้นสายใน
แวดวงการเมือง และร่ำรวยในวงการธุรกิจ หยิบจับสิ่งใดมักประสบความสำเร็จ
สำเร็จอย่างสูง เป็นผู้ให้ความช่วยเหลือทั้งด้านกินอยู่ ให้การศึกษาแก่
สามสาวที่ยังอยู่ในวัยเรียน พาแม่ของเธอไปรักษาจนอาการทุเลาลง' เริ่ม
กลับมาพึ่งพาตนเองได้

ความสัมพันธ์ระหว่างครอบครัวของเธอกับปัญหาามีเพียงไม่กี่คน
ที่รู้จัก

เสียปัญหาที่บ้านเล็กหลายหลัง แม้จะมีบุตรธิดากับบ้านใหญ่คือ
คุณแชไขถึงสี่คน ชื่อบารมี บุรพล นิศากร และศศิธร ทั้งคู่แต่งงานกันหลัง
ฝ่ายชายสำเร็จการศึกษาจากต่างประเทศตั้งแต่อายุน้อย เพราะผู้ใหญ่
ต้องการให้สองครอบครัวเกี่ยวดองเกื้อหนุนและขยายอาณาจักรทางธุรกิจ

เคยมีข่าวลือว่า ลูกสาวคนเล็กที่ชื่อศศิธรนั้นเกิดจากเมียน้อยราย
หนึ่งชื่อลลนา ดาราดังในสมัยนั้น กลายเป็นต้นเหตุความร้าวฉานครั้งใหญ่
ในชีวิตสมรส แม้สองปีต่อมาลลนาจะเสียชีวิตด้วยอุบัติเหตุ แต่กลับมีข่าว
ซุบซิบว่าเกิดจากการบงการของบ้านใหญ่ แท้จริงอย่างไรไม่มีใครรู้ ทว่า
คุณแชไขเลี้ยงดูเด็กหญิงศศิธรเสมอกับบุตรธิดาทุกคนซึ่งเกิดจากนาง
นานกว่ายี่สิบปีที่ไม่มีใครเอ่ยถึงเรื่องนี้

บ้างก็ว่าศศิธรเป็นลูกสาวของคุณแชไขเอง มิเช่นนั้นคงไม่ตั้งชื่อให้
คล้องจองกับลูกสาวอีกคน และมีความหมายเดียวกับตนคือแชไขซึ่ง
หมายถึงพระจันทร์ เมื่อสามีนอกใจไปมีอะไรกับลลนาจนมีลูก แชไขซึ่ง
กำลังตั้งครรรภ์เหมือนกันเสียใจมาก หนีหายไปจากสังคมถึงสองปีแทบ
ไม่พบเจอใคร กลับมาอีกครั้งช่วงเวลาใกล้เคียงกับที่ลลนาเสียชีวิต

ข้อสงสัยที่ว่าไม่มีผู้รู้จริงคนไหนเอ่ยปาก เป็นเพียงการคาดคะเนใน
วงแคบและเลื่อนรางตามกาลเวลา

จากนั้นเป็นต้นมา การมีบ้านเล็กหลายหลังซึ่งส่วนมากเป็นสาวสวย

ในวงการบันเทิง กลายเป็นเรื่องที่ถูกกันในบรรดาเพื่อนฝูงและคนสนิทของ บัญชา แม้สถานะสมรสและการออกงานกับภรรยาหลวงยังเป็นไปตามปกติ ครอบครัวใหญ่ยังอบอุ่นในสายตาคณนอกที่ไม่รู้

คนรุ่นหลังไม่มีใครสงสัยเรื่องชาติกำเนิดบุตรธิดาทั้งสี่คนของบัญชา กับแซ่ไซ

แต่คนส่วนหนึ่งรู้ว่าบัญชายังมีลูกชายคนโตอีกคนซึ่งเกิดจากความพลาดพลั้งสมัยที่เขาไปเรียนต่างแดนกับเพื่อนสาวชาวอเมริกันเพราะปาร์ตี้สุดเหวี่ยงของหนุ่มสาวเป็นเหตุ ฝ่ายหญิงเป็นไฮโซสุดเบรี่ยว ทายาทคนเดียวของตระกูลโบมอนต์ นักธุรกิจใหญ่ในนิวยอร์กซึ่งไม่ได้รักใคร่จริงจังกับบัญชา แต่ไม่คิดทำลายลูก เธอจึงรักษาครอบครัวและคลอดบุตรชายคนดังกล่าวโดยที่บัญชายังติดต่อกันและไปมาหาสู่ได้ แต่เด็กชายต้องอยู่กับเธอ และใช้นามสกุลฝั่งมารดา

บัญชาไม่ได้ปฏิเสธเมื่อมีคนใจกล้าเอ่ยถามเรื่องดังกล่าว เขาเคยพาลูกชายคนโตออกงานในฐานะพันธมิตรทางธุรกิจด้วยซ้ำ แม้คนไม่มากนักจะรู้ถึงความสัมพันธ์ทางสายเลือดระหว่างเขากับหนุ่มลูกครึ่งผู้นี้

สื่อกอสซิปบางหัวสร้างภาพให้บัญชาเป็นเศรษฐีมากราคะ ผู้นิยมมหาสาวสวยคราวลูกมาปรนเปรอโดยไม่เห็นแก่น้ำลูกๆ และบ้านใหญ่หนึ่งในดาราสาวซึ่งอยู่ในลิสต์รายชื่อก็คือเธอ แม้ไม่มีใครกล้าเขียนข่าวตรงๆ

“คนอื่นหลับหมดแล้วเธอ” ถามสุพรรณนิการ์เมื่อน้องสาวเดินมาส่งถึงห้องนอน

“ฮือ แม่หลับแต่หัวค้ำตีนหัวรุ่ง อีกไม่กี่ชั่วโมงก็คงตื่น พี่แพรหลับตอนสี่ห้าทุ่มมั้ง”

“แล้วทำไมเราดูหนังสือตึกนัก ตื่นมาทงตอนเช้าไม่ดีอะไระ”

“โหมดูซีรีส์ไปด้วยนะ เลยเพลินไปหน่อย” ผู้อ่อนวัยกว่าหัวเราะหะๆ เมื่อโดนเขกกะโหลก

“ไปนอนได้แล้ว วันหลังที่ต้องเรียกช่างมาทำประตูรีโมตไฟฟ้า
ซะที จะได้ไม่ต้องให้ใครลูกไปเปิดตอantik” หญิงสาวโคลงคีระ โยกหัว
สุพรรณิการ์อีกนิดเดียวกับปล่อยให้นอน

เข้าไปในห้องส่วนตัว ร่างโปร่งก็เดินไปทิ้งตัวนั่งปลายเตียง นวด
ขมับให้ตัวเองอย่างกวดกั๊ก ลืมปนเศร้าเมื่อนึกถึงวาระชดและปัญหาของ
ทั้งคู่ คิดได้ไม่นานก็ลั่นหัว ลูกขึ้นถอดเสื้อผ้าเตรียมอาบน้ำนอนเพราะ
เหนื่อยล้าเต็มที่

วันอาทิตย์นี้เป็นวันหยุดวันเดียวของเธอในรอบสองเดือนเพราะ
ละครเรื่องล่าสุดเพิ่งถ่ายเสร็จ ต้องโปรโมตให้ช่อง วิ่งรอกออกงานอีเวนต์
กับถ่ายโฆษณาที่ได้มาขึ้นล่าสุด และมีเรื่องอื่นรอเปิดกล้องอยู่ในอีกไม่กี่
วัน หญิงสาวจึงขอวิกิรานต์พักอย่างน้อยสองสามวัน ตั้งใจจะไปนอนฟัง
เสียงคลื่นชายทะเลสักคืนและนอนหนุนดักแมให้เต็มอิม

สุขภาพของมารดาไม่ค่อยดีนับจากบิดาเสียชีวิตลง แต่ท่านไม่เคย
แสดงความอ่อนแอให้ใครเห็นหลังพ้นจากความเจ็บป่วยทั้งกายและใจเมื่อ
เสียคู่ชีวิตไปในปีแรก ประยงค์อาจเป็นกุลสตรีจากยุคเก่าที่สนใจการกิน
อยู่หลับนอนและความสุขสบายของคนในบ้านมากกว่าสนใจตนเองและ
โลกภายนอก แต่สำหรับพุดพิชญาและน้องๆ แมคือดอกไม้เหล็กที่งดงาม
กำจายกลิ่นหอมละมุนแห่งความดีงามเป็นแบบอย่างให้ลูกๆ ได้เสมอ

ทว่าแม่ไม่ใช่สตรียุคใหม่ที่เก่งกาจเรื่องการหาเลี้ยงลูกสาวสามคน
หลังขาดเสาหลักของครอบครัว เพราะเคยทำแต่งงานในบ้าน เมื่อแม่
ล้มป่วยหนักเพราะช็อกและตรอมใจ สมบัติพิสดานซึ่งมีแค่สมฐานะของ
ข้าราชการและเครื่องทองหยองเก่าซึ่งติดตัวมาจึงถูกนำออกขายหลังเงิน
ออมหมดลง เนื่องจากเงินช่วยเหลือจากหน่วยงานของพ่อถูกยื้อไว้เพราะ
ถูกกลั่นแกล้ง สวน้อยสามคนพยายามกระเบียดกระเสียดเต็มที่ หากไม่มี
บัญชียื่นมือเข้ามาหลังพอมรณกรรมจากอำนาจมืด ครอบครัวของเธอ
คงลำบากกว่านี้มาก

หญิงสาวก้าวเข้าไปในห้องแต่งตัว ประกอบด้วยตู้บิวตีอินเต็มผนัง เพื่อเก็บเสื้อผ้า รองเท้า และข้าวของแต่งตัวที่ใช้ออกงานบ่อยๆ ห้องไม่ใหญ่มากเพราะหลายชุดใช้ได้แค่ครั้งเดียว ด้วยความเสียดายและอยากมีธุรกิจส่วนตัวไว้รองรับ หญิงสาวจึงหันกับวิกิรานต์เปิดร้านให้เช่าชุด ขายต่อ และร้านเสื้อผ้าสไตล์มิกซ์และแมตซ์เหมาะสำหรับผู้หญิงยุคใหม่

ร้านจ้างผู้จัดการคนเดียว พร้อมพนักงานประจำอีกสี่คน โดยมีเธอและผู้จัดการส่วนตัวสลับกันไปดูแลและจัดการเรื่องบัญชีแค่สี่ปีละครั้งถึงสองครั้ง หากไม่ว่างก็ให้อุณาภรณ์น้องสาวคนรองเข้าไปดูให้

มือขาวถอดเสื้อผ้าออกเหลือแค่ชุดชั้นในแล้วเอ้อมไปหยิบผ้าขนหนูแต่กระจกที่มีอยู่มากมายในห้องทำให้ตาปริบๆ เพราะความงว่งขยายเบิกกว้าง ยกนิ้วแตะเนนออกอวบและลำคอซึ่งบัดนี้มีรอยแดงจ้ำๆ หลายแห่ง ความทรงจำที่เลือนไปชั่วขณะเพราะมีเรื่องมากมายให้คิดไหลบ่าเข้ามาเหมือนเพิ่งเกิดขึ้น

“ฮีย์! บ้าเอ๊ย” บ่นพึมพำตัวเองพลางแข่งชกหักกระดูกผู้ชายที่เพิ่งรังเกาตนมหามาดๆ อย่างแค้นใจ

ยังดีนะที่งานเธอเสร็จพอดี เพราะขึ้นเป็นช่วงปกติที่งานมาก ทาคอนซิลเลอร์ลงรองพื้นทับสุดขีดยังไม่รู้ว่าจะกลบรอยพวกนี้ไหวหรือเปล่า หญิงสาวอึดอัดอย่างมิไห แต่ทำอะไรไม่ได้เลยเข้าไปอาบน้ำสระผมเสียหลายรอบ

แม้จะเหนื่อยแสนเหนื่อย ทว่าหญิงสาวยังกลับออกมาอนพลิกตัวไปมาอีกเป็นนานสองนานกว่าจะผล็อยหลับไปเมื่อได้ยินเสียงมารดาลุกขึ้นมาประกอบอาหารประจำวัน

ไม่มีใครมาปลุกเพราะรู้ว่าลูกสาวคนโตของบ้านกินนอน
ไม่เป็นเวลาเลยปล่อยให้เธอหลับตามสบาย พุดพิชญาเลยตื่นมาอีกทีตอนบ่ายคล้อย รีบเข้าไปอาบน้ำแต่งตัวด้วยความสดชื่นแล้วออกมาสมทบ

กับคนอื่น

ห้องกินข้าวของครอบครัวเมื่อไม่มีแขก เป็นซานระเบียบต้อออกไป
ใกล้ริมแม่น้ำรับลมธรรมชาติ ระบายไม้ด้านข้างเต็มไปด้วยกล้วยไม้ เฟิร์น
และพืชมงคลหลายชนิดซึ่งประยงค์ดูแลต่ออย่างดีเพราะสามีผู้ล่งลับชอบ
เลี้ยงกล้วยไม้ วันไหนฝนตกลมแรง ห้องกินข้าวจะย้ายเข้ามาอยู่ในครัว
ด้านใน มีเคาน์เตอร์ไม้กั้นเป็นห้องแพนทรีง่าย ๆ

“นึกว่าจะตื่นตอนค่ำ เหนื่อยมากเหลือลูก” ประยงค์หันมาเอ่ยทัก
จากหลังเคาน์เตอร์ประกอบอาหาร ขณะที่น้องสาวสองคนคืออุณากรรณ
กำลังจัดผักสดใส่จานซ่อมวงสี่ล้อนากิน ส่วนสุพรรณิการ์กำลังปอกผลไม้
อย่างชะมัดกั้เขม้นตามคำสั่งของมารดา ต่างคนต่างเงยหน้ายิ้มกว้างรับเมื่อ
เห็นเธอ

“นอนเกือบเช้าคะ” บอกพลางเดินเข้าไปใกล้เพื่อโน้มตัวลงกอด
มารดาจากด้านหลัง เอี้ยวคอไปหอมแก้มนุ่มอย่างชื่นใจแล้ววางคางบน
บ่าบาง “คิดถึงแม่จัง ทำกับข้าวอะไรหอมที่สุด”

“ยอดมะระผัดไฟแดง ห่อหมก กับแกงบวนของโปรดของพี่ปานไง”
อุณากรรณเป็นคนตอบเมื่อเอ่ยถึงแกงโบราณหายากมีเครื่องปรุงเยอะจึ้ง
ไม่ค่อยมีใครทำ ปัจจุบันคนรุ่นใหม่แทบไม่รู้จักแล้ว “แม่เตรียมเครื่องปรุง
ตั้งแต่เช้า กลัวลูกสาวคนโปรดจะไม่ได้กินของดี”

“แม่อีกโปรดทุกคน แต่ปานไม่ค่อยอยู่บ้านก็ต้องดูแลกันหน่อย ใน
กองจะให้กินอะไรบ้างก็ไม่รู้”

“อาหารกล่องในกองอ่อยออก ไหมเคยไปกินตั้งหลายหนตอนแหวะ
ไปรับพี่ปาน”

“เรากินอะไรก็อ่อยทั้งนั้นแหละ กินแบบนี้เขาเรียกชุกชุก” อุณา
กรรณชวนน้องสาวคนเล็กแล้วส่ายหัว เมื่อแม่ตัวดีเยี่ยมรับตาหยีไม่มีการ
โกรธเคืองใดๆ ทั้งบ้านรู้กันว่าอะไรที่กินไม่หมดสุพรรณิการ์มักพาดเรียบ
โซศดีที่เจ้าตัวกินได้มากแต่ไม่อ้วนเพราะระบบเผาผลาญดีเยี่ยม แถมยัง

มีรูปร่างอ่อนแอจนสมวัย

“คนเราต้องกินอยู่ง่าย ๆ หลวงตาที่วัดบอกว่ากินเพื่ออยู่ ไม่ใช่อยู่เพื่อกิน”

“กินเยอะอย่างเราใช้คำว่ากินเพื่ออยู่ไม่ได้มั้ง”

“เขาแค่ไม่อยากทิ้งอาหาร มันบาป!” เจ้าตัวลอยหน้ายื่นยันแล้วหยิบเงาะที่กำลังปอกเข้าปาก

“พຽ່ງนี้ต้องไปทำงานหรือเปล่าลูก” ประยงค์ถามเมื่อลูกสาวคนโตผละออกไปรินน้ำดื่มให้ตัวเอง

“หยุดถึงวันอังคารคะ วันนี้จะอยู่ให้แม่ไ้”

“แล้วพຽ່ງนี้ไปไหน ตอนบ่ายใหม่ไม่มีเรียน” สวน้อยคนเดียวที่ยังเรียนหนังสือ ไม่มีงานประจำทำ รับผิดชอบเป็นเชิงเสนอดัว นัยน์ตาพราวระยิบอย่างออกนอกหน้า

“ว่าจะขับรถพาแม่ไปกินอาหารทะเล แต่คงออกเช้า คนไม่มีเรียนน่าจะอด”

“โธ้ย! ไม่ยอมนะ เขาอยากกินกุ้งแช่น้ำปลา ปูเผา ยำหอยนางรม...”

“มีอะไรที่เราไม่กินบ้าง เอาจี้ดีกว่า” อุณากรรณขัดคออย่างอดไม่ไหว

“เขากำลังอยู่ในวัยกำลังกินกำลังนอนนี่” คนจะอดไปด้วยทำปากยี่น ดรามามาเริ่มมา

“ไม่ใช่ละมั้ง เห็นเพื่อนเราแต่ละคนโตเอตกันสุดฤทธิ์ บอกว่าอยากสวยเหมือนพี่ปาน น้องมนยังถามพี่ว่ายายใหม่กินเหมือนชูชุกทำไมไม่อ้วนมั้ง พี่ปานคงไม่เป็นแบบนี้ใช่ไหม”

คำบอกเล่าของอุณากรรณทำให้ทุกคนหัวเราะ มีเพียงคนโดนแซวแกลังทำหน้าคว่า “พวกนั้นกลัวขึ้นคาน ไม่รู้จะรีบหาแฟนไปไหน เรียนหนังสือก็ยังไม่จบ ยังไม่ได้เริ่มใช้ชีวิตเลย”

“ผู้ชายดีๆ สมัยนี้หายาก มีน้อยกว่าผู้หญิง แถมเลือกเพศเองแบบ
ที่वानหอมก็มาก เขาก็ต้องรีบดูๆ ไว้สิ เห็นจะมีแต่เราละมั้ง มีหนุ่มๆ มา
รุมจีบแต่ไม่สนใจใคร สนใจแต่ของกิน มีหนุ่มคนไหนรู้จักอ่อนเอาของกิน
มาล่อมั้งหรือเปล่า”

“เขาไม่ได้เห็นแก่กินขนาดนั้นซะหน่อย เกิดเอาของทำคุณไสยมา
ให้กิน ไหมก็แยะนะสิ”

“ก็ยั้งดีที่รู้ตัว ไม่ควรรับของจากคนแปลกหน้านะ” อุณากรรณพูด
เล่น แต่แฝงความจริงจังไว้ด้วย

“รู้หรือกว่า แม่สอนว่าห้ามรับของกินจากคนแปลกหน้า ห้ามขึ้น
รถคนอื่นเวลาที่พี่ ‘ไม่อยู่’ เจ้าตัวรับมุกตบท้ายด้วยการยิ้มประจบ “ไหม
ไม่แต่งงานหรือ จะอยู่ให้แม่กับพี่ป้านพี่แพรวเลี้ยงไปจนแก่”

“แล้วจะคอยดู”

“ตัวเองก็ยังไม่ม่แฟน มาว่าเขาทำไม” ถึงเวลาต้องรุกไล่กลับบ้าง

“อายุยี่สิบสี่ก็ยังไม่แก่ พอมีเวลาหาแฟน ถ้าไม่มีก็อยู่ให้แม่เลี้ยง
อย่างเราว่า” อุณากรรณแก้ตัวพลงง่วนกับงานในมือ โดยมีสายตาของ
น้องสาวคนเล็กจ้องเขม็งเพราะแน่ใจว่าเห็นโหนกแก้มขาวแดงระเรื่อ

“พูดแบบนี้ พี่รู้สึกเหมือนเริ่มขึ้นคันยังงี้ก็ไม่วู้” พุดพิชญาสาย
หน้า ช่วยมารดาขมกแกงที่ตักมาวางบนโต๊ะโดยมีน้องสาวคนรองลุกขึ้นช่วย
จัดโต๊ะอีกแรง

“โอ๊ย พี่ป้านสวยที่สุด แต่งงานตอนอายุสามสิบห้าก็ได้” สาวน้อย
หน้าใสให้เครดิตล่วงหน้าไปอีกเกือบสิบปีก่อนยิ้มแผล่ “ยิ่งถ้าให้ไหมไป
ทะเลด้วย แต่งตอนสี่สิบห้ายังไหว”

“ถึงตอนนั้นคงตะบันหมาก หมดความรู้อีกเรื่องอย่างว่าไปแล้ว”
คนพูดพูดโดยไม่คิด แต่พูดแล้วกลับร้อนวูบวาบบริเวณใบหน้าและลำคอ
เมื่อความทรงจำเมื่อคืนวกกลับมาจนชักสีหน้าไม่รู้ตัว

“โกรธไหมหรือ” คนไม่รู้ความทำคายน “เขาแค่จะบอกว่าพี่ป้าน

สวยเล็กได้ขนาดนี้ จะแต่งตอนไหนก็ได้”

“เปล่า ถ้าอยากไปด้วยเดี่ยวจะขับรถไปรอรับที่มหาวิทยาลัย แต่คงไปได้แค่บางแสนแล้วรีบกลับ” บอกเสร็จก็เกือบล้มเพราะถูกน้องสาวคนเล็กโผล่เข้ามากอดโดยแรง จากนั้นแม่ตัวดีก็ร้องเพลงฝรั่ง ทำท่าเดินระบำสาวยวบยาบโตะกินข้าวสามรอบรวดจนทุกคนหัวเราะท้องแข็ง

“ลั่นจริงๆ เลยเรา มาดักข้าวให้พี่เขาได้แล้ว” ประยงค์บ่นเลยถูกจวบแก้มฟอดใหญ่ก่อนสุพรรณนิการ์จะทำตามคำสั่งอย่างกระตือรือร้น

อุณการรอนส์สายหัว หันไปบอกพี่สาวคนโต “ไปแค่บางขุนเทียนชายทะเลก็ได้นี่คะ ถ้าพี่ป่านเหนื่อย”

“ความจริงอยากไปพัทยา แต่ออกบายต้องอยู่ค้างสักคืนถึงจะคุ้ม”

“ไปพัตยาน่าจะออกเช้า กลับตอนบ่ายแก่ๆ แต่ย้ายใหม่ไปด้วยนี่สิ”

“จึ้นกลับตอนเช้าดีกว่า ดูพระอาทิตย์ขึ้นแล้วค่อยกลับ” พุดพิชญาเปลี่ยนใจเองกะทันหัน “ว่านมีคอนโดฯ อยู่พัทยา เดี่ยวพี่โทร. ไปขอยืมห้องเขาแล้วแวะไปเอาบุญแจก่อนไปรับไหม”

“อย่างนั้นก็ดีคะ เสียตายแพร่ไปด้วยไม่ได้”

“ปิ่นพี่แพรยังไม่ได้ลาพักร้อนสักวัน ไม่ลองขอล่ะคะ” น้องสาวคนเล็กถามเมื่อดักข้าวให้ทุกคนครบ

“พี่ณัฐคงไม่ยอม งานกำลังยุ่งมากด้วยเพราะจะประชุมประจำปี เห็นว่านายใหญ่กำลังจับตาดูแลแผนกเราเพราะผลประกอบการไตรมาสที่ผ่านมาไม่เข้าเป้า”

พี่ณัฐหรือณัฐวรา คือเลขานุการของนายใหญ่ในบริษัทที่อุณการรอนส์ทำงานอยู่ตั้งแต่เรียนจบ

“เลยไม่ได้ไปเที่ยวพร้อมหน้า นานๆ พี่ป่านจะว่างสักที”

“เอาเถอะน่า ยังไงก็เห็นกันตลอด ถ้าพี่ป่านไม่ไปค้างคอนโดฯ”

เพราะงานหนักทำให้การขับรถกลับมาบ้านซานเมืองบางครั้ง

กินเวลามาก พุดพิชญาจึงผ่อนซื้อคอนโดมิเนียมกลางเมืองท่าเลใกล้ทางด่วนเดินทางสะดวก ใกล้กับตึกของช่องที่สังกัดอยู่สำรวจเอาไว้พักเวลาเหนื่อยจนไม่มีแรงขับรถกลับบ้านหรือตอนงานชุกจนไม่มีเวลาเดินทาง

“อืม แล้วงานของแพร์เป็นยังไงบ้าง...” ดาราสาวถามน้องคนกลางเมื่อทุกคนเริ่มรับประทานอาหาร

“พี่ณัฐกำลังทำเรื่องขอปรับตำแหน่งให้แพร์ขึ้นไปช่วยเธอโดยตรงอีกที อาทิตย์หน้าคงรู้ผลคะ ว่าท่านประธานจะอนุมัติหรือเปล่า” สีหน้าคนพูดแดงระเรื่อนิดๆ ด้วยความคาดหวัง

“ที่ตอนแรกบอกว่าจะประกาศรับสมัครนะเหรอจ๊ะ”

“ใช่ค่ะ แต่พี่ณัฐเห็นแพร์เรียนจบโทกับคะแนนไอเอลส์ที่เพิ่งไปสอบมา เลยคิดว่าจะโปรโมตคนในแล้วเปิดรับสมัครตำแหน่งเดิมของแพร์แทนจะได้ไม่ต้องสอนงานนาน”

“พี่ณัฐคนนี้เป็นพี่เอนายใหญ่ ั้งโปรโมตแล้วพี่แพร์ก็ได้เป็นผู้ช่วยมือสองใช่ไหม”

คุณากรรณผงกหัวรับ “พี่ณัฐต้องทำงานแทนนายกับเดินทางบ่อยงานที่ออฟฟิศเลยทำไม่ค่อยทัน”

“กิจการใหญ่นขนาดนั้นก็น่าอยู่หรอก” น้องสาวคนเล็กว่าพลางยิ้มแผ่ ตาเป็นประกายวิ้งๆ “จ้ก็เงินเดือนขึ้นสิ”

“คงขึ้นไม่มาก พี่มีประสบการณ์แค่สองปี ความจริงตำแหน่งนี้เขาต้องรับคนจบนอก อายุมากกว่านี้หน่อย” บอกน้องแล้วยื่นมือไปปิดจุกโด่งๆ อย่างมั่นเคี้ยวเพราะรู้ว่าวัตถุประสงค์ “จะขอขึ้นค่าขนมละสิ”

3

บ่วงกรรม

“วันนี้คุณพ่อจะไปงานบ้านเจ้าสัวอนันต์หรือเปล่าคะ”

ศศิธรถามบิดาซึ่งนั่งอยู่หัวโต๊ะในห้องรับประทานอาหาร โดยมีมารดา นั่งอยู่อีกด้าน บุพการีของเธอยังพูดคุยกันตามปกติ แต่มีความเย็นชาบางอย่างซึ่งคนในบ้านรับรู้ได้ โดยเฉพาะลูกสาวหนึ่งในสองคนที่ยังไม่แต่งงานและอยู่บ้านมากกว่าคนอื่นอย่างเธอ เห็นความเป็นไปของสมาชิกในครอบครัวมากกว่าพี่น้องคนอื่น

บารมีและบุรพผลแต่งงานมีครอบครัวแยกบ้านออกไปแล้ว แต่ยังคงอยู่ในอาณาเขตคฤหาสน์หลังใหญ่ของตระกูลธรรณภัทรวณิช แซ่ไชยลูกบ้านให้ลูกชายทั้งสองไม่ให้แยกไปอยู่ไกล ทุกวันหยุดวันอาทิตย์ ทั้งคู่จะพาครอบครัวมารับประทานอาหารร่วมกันที่บ้านใหญ่ตามธรรมเนียม อาจแวะมาบ้างในวันธรรมดาแต่ไม่บ่อยนัก

ทั้งคู่ทำงานอยู่ในบริษัทในฐานะผู้บริหาร อาศัยอยู่ในระบบกงสีที่บิดาจัดให้เหมือนลูกทุกคน

นิศากรพี่สาวซึ่งมีความงามโดดเด่นเป็นนักแสดงในสังกัดช่องดัง มีผู้ชายรุมล้อมมิได้ขาด ทว่าเจ้าตัวยังไม่ตกลงปลงใจกับใคร แม้ปัจจุบันจะมีข่าวอยู่กับหลานชายคนเดียวของเจ้าสัวอนันต์

ตัวเธอเรียนจบปริญญาตรีจึงออกมาทำงานของครอบครัวเหมือน

พี่ชาย เป็นเลขานุการของผู้บริหารระดับสูงคนหนึ่งในบริษัทเพื่อเรียนรู้งาน
ขั้นถัดไปและเรียนปริญญาโทภาคพิเศษไปด้วย เพิ่งจบมาได้ยังไม่ถึงปี
ขณะที่พี่น้องคนอื่นล้วนจบการศึกษามาจากต่างประเทศ

“คิดว่าคงไม่ไปหรอกลูก” บัญชาหันมายิ้มให้ลูกสาวคนเล็ก

“ลูกเราจะดองกับคุณเวส ฉันเองก็คุ้นเคยดีกับคุณกัญญา มาศ
ลูกสะใภ้ของท่านเจ้าสัว” แชไขเอ่ยชื่อภรรยาใหม่ของ ดร. พชร บิดาของ
พันธกานต์ “คุณไม่คิดจะผูกไมตรีกับบ้านนั้นให้มากกว่านี้หรือคะ”

“จะดองหรือเปล่าผมยังสงสัย หลานชายเจ้าสัวอนันต์ไม่เคยลดรา
วาศอกให้ผมเลย ยิ่งตอนนี้กำลังประมุขงานโครงการใหม่ของรัฐ เขาถึง
กับหักหน้าผมเรื่องจุดอ่อนโครงการก่อนของเราต่อหน้าท่านรัฐมนตรี และ
ใช้เส้นสายพวกนักการเมืองที่วางรากฐานสนับสนุนเอาไว้ดันเต็มที่จะให้
ได้โพเจกต์ ผิดวิสัยคนที่อยากเข้ามาเกี่ยวข้องเป็นลูกเขย”

“คุณเวสเป็นนักธุรกิจฝีมือดี คงไม่เอาเรื่องงานมาพัวพันกับเรื่อง
ส่วนตัวจนงอให้ใครง่าย” นิศากรเอ่ยขึ้นเป็นเชิงแก้ตัวแทน

คนเป็นบิดาจึงเลิกคิ้วมอมมา “แน่ใจหรือ ว่าแกรู้จักผู้ชายคนนี้
จริงๆ”

“คุณเวสให้เกียรติในทุกอย่าง จ้างนี้เป็นฟรีเซนเตอร์สินค้าของบริษัท
เขาด้วย”

“ฉันไม่เคยเห็นเขาจะจริงจังกับดาราคคนไหน”

“นี่เป็นลูกสาวคุณพ่อ นะคะ ไม่ใช่แค่ดาราคคนไหน”

บัญชาทำเพียงมองหน้าลูกสาวนิ่งๆ แต่มีผลทำให้ผู้ถูกมองรู้สึก
เหมือนถูกตบหน้า เมื่อช่วงเวลาน่าอัปยศที่สุดครั้งหนึ่งในชีวิตดูผ่านไป
มาเหมือนเพิ่งเกิดขึ้น

“หรือคุณพ่อจะรักเมียน้อยกว่าลูก”

“ยายนิ!” แชไขเอ่ยเสียงเย็น กิ่งตักใจจึงดำหนิ

“นี่ก็แค่ถามดูเท่านั้นคะคุณแม่ ไม่งั้นคุณพ่อคงไม่ตบหน้าฉันเพื่อ

เอาใจนั่งเมียน้อย”

“ฉันทบหน้าแกเพราะแกทำเรื่องชั่วช้าจนไม่น่าให้อภัย”

“ไม่น่าให้อภัยเหมือนที่คุณพ่อมีบ้านเล็กหลายคนมาหยามหน้าคุณแม่ตลอดเวลาหรือเปล่าคะ”

“เจียบเถอะยายนิ เรื่องของผู้ใหญ่” บารมีพี่ชายคนโตปราม เมื่อเห็นว่าชักจะเลยเถิดจนเสียบรรยากาศ

“นิไม่ใช่เด็ก พี่ใหญ่นั้นแหละเอาเวลาไปอบบรมลูกดีกว่า อย่าให้ทำตัวเกกมะเหรกเกเรนั้ก”

“เอ๊ะ! แกนี่ชักจะก้าวร้าวเข้าไปทุกที ไม่เห็นเหมือนตอนทำตัวเป็นนางเอกแสนดีอย่างในละคร” บารมีชักโมโหขึ้นมาบ้างเมื่อถูกน้องพาดพิงถึงลูกชายวัยรุ่นซึ่งเป็นปัญหาหนักอกของเขาเนื่องจากสร้างเรื่องได้ไม่เว้นแต่ละวัน

“ใครจะดีเหมือนเมียพี่ละ หรือที่เข้าข้างคุณพ่อเพราะพี่กลัวไม่เอาเรื่องเหมือนกันที่พี่แอบไปเลี้ยงเด็กไว้” บอกพลางหันไปมองกัลยาอย่างหมิ่นๆ นึกสะใจที่พี่สะใภ้ใหญ่ผู้นุ่มนวลของบ้านหน้าซัดเหลือสองนิ้ว

“แกอย่ามาทำเป็นรู้ดี ยุ้งเรื่องในครอบครัวของฉันท พุดจาให้เกียรติคุณกัลยาเข้าบ้าง” คราวนี้บารมีโกรธเอาจริงๆ จนหน้าแดง ยกมือขึ้นกุมมือภรรยาที่นั่งติดกันได้ไต่ตะ เมื่อฝ่ายนั้นดึงออกนุ่มนวลโดยไม่มองเขาก็ยังโกรธคนก่อเรื่อง

“หยุดทั้งสองคนนั่นแหละ โดยเฉพาะแกยายนิ” แซ่ไซเอ๋ยเสียงเย็น โทนเสียงเด็ดขาด มองลูกสาวอย่างตำหนิ “แล้วขอโทษหนูกัลยาเสียด้วย”

นิศากรแหม่ปาก แต่ยอมหันไปขอโทษตามคำสั่งของบุคคลเพียงคนเดียวในบ้านที่ตนยอมเชื่อฟัง แม้ไม่เข้าใจว่าทำไมมารดาถึงทนให้บิดานอกใจอยู่ได้เป็นสิบๆ ปีโดยไม่ตามไปราวีพวกนังเล็กๆ ให้กระเจิง

ลึกลงไปในใจ... หญิงสาวนี่กลัวชาวสี่ซึ่งแอบได้ยิน

ข่าวลือร้ายกาจที่ตนไม่เคยกล้าถามบุพการีออกมาตรงๆ โดยเฉพาะ มารดา เพราะกลัวคำตอบ

“คำถามเพราะเลขาฯ ของคุณเวสถามมานะคะ เธอว่าจะได้สำรอง โต๊ะให้แขกได้ถูก” ศศิธรบอกเสียงอ่อย มองบิดาอย่างเกรงใจ และมอง พี่สาวอย่างขลาดๆ กลัวอีกฝ่ายจะคิดว่าตนเป็นสาเหตุให้ทะเลาะกับพ่อ ยามโกรธนั้นนิศากรสามารถทำตัวให้คนลืมไปเลยว่าเธอเป็น นางเอกนิสัยดีตามที่สื่อเข้าใจ

“อ้า ถ้ากล้าเชิญมาพ่อไปก็ได้ ศิรับปากเขาไปก็แล้วกันลูก”

“ถ้าคุณไม่ชอบ เราอยู่สักพักตามมารยาทแล้วรีบกลับก็ได้ค่ะ” แชนรีรีบบอกด้วยน้ำเสียงปกติ แต่คนที่ครองคู่กันมานานรับรู้ถึงความ มินต์ได้ “แค่พอให้เจ้าสัวเห็นว่าพ่อแม่ของยายนี้ไปงานท่าน”

“ถ้าคุณอยากให้ไปผมก็ไป” บัญชาเอ่ยเสียงอ่อนขึ้นเหมือนจะ เอาใจ สีหน้าของทุกคนบนโต๊ะอาหารจึงดีขึ้น

“งั้นศิจะรียืนยันกับเลขาฯ ของคุณเวสวันนี้”

“สนใจแต่เรื่องงาน ว่าแต่วันเกิดของเราเถอะ อยากได้อะไร” บิดา ถามยิ้มๆ

“ศีมี่ครบหมดแล้ว ไม่ต้องการอะไรหรอกค่ะ”

คำตอบของศศิธรซึ่งไม่เคยสร้างปัญหา คอยโอนอ่อนเอาใจทุกคน ในบ้านทำให้บัญชาหัวเราะ เอื้อมมือไปโยกศิระະลูกสาวคนเล็กอย่างเอ็นดู

“อย่างน้อยก็จัดงานเลี้ยงละน่า ส่วนของขวัญของศิ พ่อคิดเอาไว้ แล้ว”

“ถ้ายายศิไม่อยากจัดงาน เราฉลองกันครอบครัวหรือให้แกชวณ เพื่อนๆ มาทานข้าวด้วยก็ได้นี่คะ” ศตรีผู้เป็นใหญ่ในบ้านออกความเห็น แต่บัญชาปฏิเสธ

“ลูกคนอื่นฉลองวันเกิดที่จัดงานโรงแรมใหญ่โต แต่ยายศิมักน้อย เพื่อนก็ไม่ค่อยมี วันเกิดตรงกับวันเกิดตั้งบริษัทพอดี เราถือโอกาสนิมนต์

พระมาฉันเพลแล้วเลี้ยงอาหารกลางวันพนักงานด้วย ถือว่าได้ประโยชน์สองต่อดีกว่า”

“ดิฉันก็ลืมนึกไป” น้ำเสียงคนพูดเบาลง หันไปมองธิดาคนเล็กด้วยสายตากรุ่นคิดจนศศิธรเสทหลบ

หญิงสาวไม่รู้เลยว่าแม่รักตนเหมือนลูกคนอื่นหรือไม่ เพราะนอกจากความเมตตาตามปกติเช่นเดียวกับที่มีให้บ่าวไพร่ทุกคนในบ้าน ศศิธรไม่เคยรู้สึกถึงความเป็นกันเอง หรือสายตารักใคร่ลึกซึ้งฉนั้นมารดาเหมือนที่ท่านมองบุตรธิดาคนอื่น อาจเป็นเพราะอย่างนั้นหญิงสาวจึงรู้สึกเฉยเมยตัวเสมอ แม้แต่บิดาเองก็มองออก

ย้อนกลับไปกว่าสองปีก่อน...

นิศากรนักแสดงเบอร์ต้นของช่องกำลังโด่งดังจากบทบาทในละครซึ่งเธอรับบทเป็นนักแสดงนำ โดยมีพุดพิชญา รับบทเป็นนางร้าย สมัยนั้นเธอกำลังจะเลิกกับเมธัส บุตรชายของมณิกา เศรษฐินีที่ขึ้นชื่อว่าเป็นเจ้าแม่สื่อผู้มีอิทธิพลในวงการบันเทิง และรักลูกชายหัวแก้วหัวแหวนคนเดียวอย่างถวายหัว

เมื่อหนุ่มสาวควงกัน มณิกาซึ่งชมชอบครอบครัวของนางเอกสาวอยู่แล้วจึงสนับสนุนเธอเต็มที่ ออกข่าวเชียร์จนออกนอกหน้า ทำให้นิศากรอยู่ในกระแสจนมีแฟนคลับเพิ่มขึ้นมากมาย หวังจะให้สองครอบครัวดองเป็นทองแผ่นเดียวกัน ทว่านักเรียนหัวนอกซึ่งเคยรู้จักกันมาตั้งแต่สมัยเรียนอยู่อเมริกาต่างรู้นิสัยกันดี การกลับมาเจอกันเป็นเพียงการหาความสนุกล้วนๆ ไม่เกี่ยวกับการคบหาดูใจ นิสัยเจ้าชู้เร่ร่อนของฝ่ายชายยังทำให้นิศากรไม่คิดจะเลือกเขา

ประกอบกับนางเอกสาวในเวลานั้นได้พบนักธุรกิจหนุ่มผู้เพียบพร้อมอีกคนที่อ่อนาวิล จึงเริ่มถอยห่างจากเมธัส ซึ่งก็ไม่ยากเพราะเขากำลังหมายตานางร้ายสุดเซ็กซี่ที่โด่งดังจากบทบาทในละครเรื่องเดียวกับตน

ใช้จะมีแต่เมธิสซึ่งกำลังหลงใหลนางร้ายผู้กำลังโด่งดังและหอมหวนด้วยเสน่ห์แห่งอิสตรี ยังมีอาเสียเมาหัวบงคนทีนิศากรรู้จักดี เพราะเป็นเพื่อนของบิดา อยากได้แม่นั้นเหมือนกัน

นิศากรนั้นแม้ไม่รัก แต่ก็อดหมั่นไส้ไม่ได้เมื่อเห็นชายอื่นรุ่มลุ่มอยากเอาชนะใจพุดพิชญาจนตัวสั่น ทว่าเจ้าตัวได้ชื่อว่าจีบยาก ไว้ตัวกับผู้ชายโดยเฉพาะพวกเจ้าชู้ไก่แจ้ สนใจแต่งงาน และวางตัวดี ไม่เคยมีข่าวเสียหายนะ

นิศากรไม่ได้มองว่า ‘ความยาก’ ของพุดพิชญาคือความประพฤติของกุลสตรีซึ่งได้รับการอบรมมาดี แต่มองว่าเป็นการ ‘เล่นตัว’ เพื่อเพิ่มมูลค่า ใครบ้างไม่อยากสนุกกับเซ็กซี่ๆ แถมยังมีผู้ชายฐานะร่ำรวยมาคอยเอาอกเอาใจ เสนอข้าวของเงินทองให้มากมาย แม้กระทั่งตำแหน่งศรีภรรยาถ้าตกลงกันได้ เพราะเหตุนี้นางเอกจึงมักว่ากระทบนางร้ายอยู่เรื่อยๆ ในกองละคร และเกือบทุกครั้งที่พบเจอตามงานแต่ละละครจะปิดกล้องไปแล้ว

ตอนนั้นความบาดหมางยังไม่รุนแรง เพราะนิศากรกำลังหมายตาอนาวิน เตรียมสลัดเมธิสซึ่งกำลังอนง้อตนเพราะยังหวังทั้งสองทางทั้งคนอย่างเธอคือสตรีที่ไม่แคร์กับการเป็นคนเริ่มก่อน ถือว่าของดีถ้าอยากได้ต้องง้อจนใจเขาใจเรา จึงเดินหน้าให้โอกาสฝ่ายชายอย่างแนบเนียนหลายครั้ง ทั้งยังหาโอกาสให้ได้พบกับเขาเสมอ

ความไม่ชอบหน้าเปลี่ยนเป็นความเกลียดชัง เมื่อเครื่องสำอางนำเข้าแบรนด์หรูของอนาวินกำลังมองหาพีรีเซนเตอร์ ทางบริษัทเรียกดูผลงานของนักแสดงหญิงหลายคนในช่อง ชื่อของนิศากรกับพุดพิชญาต่างติดใจทั้งคู่ ผู้จัดการส่วนตัวของนางเอกสาวบอกว่าเธอมีโอกาสได้งานมากกว่าใคร

ทว่าคนที่จะตัดสินใจมีเพียงคนเดียวคืออนาวิน เขาเชิญเป้าหมายซึ่งอยู่ในลิสต์ทุกคนไปร่วมงานโปรโมตสินค้าอีกตัว เพื่อหาโอกาสพบเจอ

และพูดคุยกับตัวจริงพวกเธอ ตอนนั้นเองที่นิศากรรู้ว่าเห็นที่ตนกับพุดพิชญาคงไม่มีทางเป็นเพื่อนร่วมงานที่ดีต่อกันได้ เพราะทันทีที่ชายหนุ่มเห็นนางร้ายของช่อง ก็ถึงกับตกอยู่ในอาการตะลึงงัน

หลังจากนั้นเขาแทบไม่ให้ความสนใจนักแสดงรายอื่น นอกจากพุดพิชญา และทาบทามเธอมาเป็นพรีเซนเตอร์สินค้าให้ตนในทันที

งานที่ไม่ได้ว่าเสียศักดิ์ศรีนางเอกแล้ว แต่ผู้ชายเห็นคู่แข่งดีกว่าตนจนไม่ยอมรับสะพานซึ่งทอดไว้ ให้ความรู้สึกเลวร้ายกว่าหลายเท่า หนุ่มที่เธอหมายตามอบงานให้คู่แข่ง และตามจีบนางร้ายเจ้าเสน่ห์อยู่พักใหญ่ จนแน่ใจว่าผู้หญิงไม่เล่นด้วยจึงยอมเลิกรา แต่เธอรู้ในภายหลังว่าทั้งคู่ยังเป็นเพื่อนที่ดีต่อกัน

ผู้หญิงคนนั้นมีอะไรดีนัก... นิศากรเฝ้าถามตัวเองด้วยความขุ่นมัวในหัวใจ

เมื่อสงสัยจึงเฝ้าติดตามความเคลื่อนไหวของอีกฝ่ายโดยไม่บอกใคร แต่กลับได้ความรู้ใหม่ซึ่งน่าตกใจกว่า เมื่อรู้ว่าคู่แข่งทั้งหน้าที่การงานและหัวใจรู้จักบิดาของตน

บิดา...ซึ่งมีบ้านเล็กหลายหลัง ล้วนแล้วแต่เป็นสาวสวยในวงการบันเทิง!

นิศากรจับได้ว่าพุดพิชญาไปมาหาสู่กับพ่อของตนหลายครั้ง ทั้งยังได้งานใหม่เป็นแบรนด์แอมบาสเดอร์ให้บริษัทของครอบครัวเธอ หญิงสาวเคยขับรถตามไปในวันเกิดของบัญชาครั้งหนึ่ง รู้ว่าท่านแวะไปถึงบ้านของนางร้ายตัวแสบ กลับมาพร้อมนาฬิกาข้อมือเรือนใหม่ สนนราคาไม่ได้สูงมากมายแต่เธอกลับเห็นท่านใช้อยู่เป็นประจำ

‘นั่งซาญ่าเป็นเมียน้อยคนใหม่ของคุณพ่อใช่ไหมคะ!?’

เธอเคยบุกเข้าไปในห้องทำงานของพ่อเพื่อคาดคั้นเอาความจริง เพราะทนไม่ได้

‘เหลวไหล แกเอาอะไรมาพูด’

‘อย่าดีกว่าฉันไม่รู้ว่าคุณพอออกไปเจอนั่งนั้นมาไม่รู้กี่ครั้ง แกมยัง
ให้งานมัน’

‘หนูปานเหมาะกับสินค้าตัวนี้ ฉันจะไม่ทนให้แก่วายวายด้วยเรื่อง
ไม่เป็นเรื่องหรือกนะ ยายนิ’

‘ถ้าไม่มีอะไรสักสิ่งคงไม่รู้กระทั่งซื้อเล่นนอกวงการของมัน คุณพอ
มีเมียน้อยตั้งหลายคน แต่ต้องไม่ใช่คนนี้ รู้ใหม่ว่ามีผู้ชายกี่คนอยากได้มัน
แก่ๆ อย่างคุณพอจะโดนมันสนตะพายเอาซะเปล่าๆ’

‘หนูปานไม่ใช่อย่างที่แกคิด ถ้าแกเลิกดูถูกเขาไม่ได้ ก็ไม่ควรดูถูก
พ่อของตัวเอง’

‘คุณพ่อนอกใจคุณแม่ไม่รู้กี่ครั้ง อย่างนี้เรียกการดูถูกหรือเปล่า’

‘แม่แกยังไม่เคยชี้หน้าว่าฉัน ถ้าไม่รู้อะไรก็อย่ามาทำตัวสกุลแถมนี้’

‘การหาความจริงเป็นเรื่องสกุลตั้งแต่เมื่อไหร่คะ’

‘ถ้าสักแต่หา แต่ไม่รู้จริงแล้วว่าร้ายคนอื่น ฉันก็เห็นมีแต่คนสกุล
ทำกัน’

‘ก็ถ้าไม่ใช่เมียน้อย คุณพอจะเอ็นดูมันออกนอกหน้าถึงขนาดนี้
หรือ รู้ใหม่ว่ามันแย่งงาน แย่งแฟนหนูไป’

‘แฟนคนไหน ถ้าหมายถึงไอ้เพลย์บอยเมธัสที่วันๆ ไม่ทำอะไร
นอกจากอาศัยบารมีครอบครัวกับเกาะแม่กิน แกน่าจะเลิกกับมันตั้งนาน
แล้ว แต่ถ้าหมายถึงคุณอนาวิน เขารู้เรื่องของแกกับนายเมธัสดี เพราะ
ไอ้หมอนั้นเอาไปพูดในวงเหล้าว่าไปถึงไหนๆ กับแกแล้ว ผู้ชายดีๆ ที่ไหน
เขาจะอยากต่อคิวผู้ชายพรรคนั้น’

ใบหน้านิศาร้อนผ่าวด้วยทั้งโกรธและอาย ไม่เคยรู้ว่าบิดาล่วงรู้
พฤติกรรมของตนกับเมธัส ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าหมอนั้นเอาเธอไปพูดถึงลับหลัง
เสียๆ หายๆ ‘คุณพอไปเอาเรื่องนี้มาจากไหน’

‘ฉันเป็นพ่อแก ถือเป็นหน้าที่ที่ฉันต้องตามดูแลปกป้องคุ้มครองแก
ถึงแกจะไม่สนใจรักจนลวงสงวนตัวให้สมศักดิ์ศรีของตระกูลฉันกับแม่แก

จนเป็นขี้ปากเขาไปทั่ว’

‘เด็กสมัยนี้มีเช็ช้ก่อก่อนนิชะอีก ไม่มีผู้ชายคนไหนมานั่งคอยสาว
บริสุทธิ์จากไหน คุณพ่อเองยังมีเมียน้อยตั้งหลายคนให้หนูกับคุณแม่
ขายหน้าได้ ยังจะสอนให้หนูรักษาวลสงวนตัวเหรอคะ นี่มันโลกของผู้ชาย
หรือไง’

‘แกน่าจะไปถามแม่แกนะ ว่าทำไมฉันต้องมีเมียน้อย’ บัญชาหลุด
คำพูดเกรี้ยวกราดออกมาอย่างลึมตัว ก่อนทำท่าละอายใจเมื่อเห็นหน้า
ซีดเผือดของลูกสาว

‘ทำไมคะ’

‘ไม่มีอะไร’

‘ต้องมีสิ บอกหนูมานะ’

‘เรื่องเก่ามันจบไปนานแล้วฉันไม่อยากรื้อฟื้น แก่แคว่ไว้ก็แล้วกันว่า
ถึงฉันจะทำหน้าที่ผิดได้ไม่ตึ้นัก แต่ฉันจะทำหน้าที่พอให้ดีกว่า แก่เองก็ควร
ทำหน้าที่ลูก เลิกก้าวร่ายเรื่องไม่จำเป็นซะที’ หางเสียงคนพูดพลันอ่อนล้า
เดินผละจากลูกสาวไปยืนอยู่หน้ากระจกในห้องทำงาน

นิศากรยืนอยู่ตรงนั้นพักใหญ่อย่างอ้าอึ้งด้วยความคิดนับร้อยพัน
ในหัว แต่หาคำตอบไม่ได้

สุดท้ายหญิงสาวผละออกมาจากห้อง ความสัมพันธ์อันแน่นฉัน
พ่อลูกแต่เดิมยิ่งเลวร้ายขึ้นเมื่อบังเอิญได้รู้ความลับเรื่องหนึ่งเข้าโดยไม่
ตั้งใจ ความลับที่เธอเองไม่เคยกล้าถามมารดาหรือปรึกษากับใครอื่น

เรื่องมีอยู่ว่า ก่อนที่บัญชาจะมีบ้านเล็กคนแรกคืออลลนา เขากับ
แซ่ไซทะเลาะกันอย่างหนัก เนื่องจากฝ่ายภรรยาเข้าใจว่าสามีไม่เคยรักตน
เพราะยังบักใจรักผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งเคยทำให้เขาเกือบเสียผู้เสียคนจนต้อง
เดินทางไปเรียนต่อเมืองนอกเพื่อทำใจ ด้วยความหึงหวงและต้องการ
ประชิดสามีเมื่อไม่เข้าใจกัน เธอจึงเฟลิริตกับชายอื่น

ชายที่ว่าคือเพื่อนชายซึ่งหลงรักเธอและมีญาติเป็นนักการเมือง

แซ่ไชระวังตัวอย่างดี เพราะต้องการเพียงยั่วโมโหสามี แต่ไม่ยอมให้วงศ์ตระกูลเสื่อมเสีย บัญชาจึงไม่เคยรู้แน่ว่าเพื่อนชายของเธอคือใคร

ผู้ใหญ่ทั้งสองฝ่ายเป็นกาวใจให้ทั้งคู่พยายามปรับความเข้าใจกัน เพราะถ้าหย่าร้างจะเกิดสารพันปัญหาตามมา โดยเฉพาะธุรกิจของสองตระกูลและลูกชายสองคนซึ่งมีร่วมกัน แซ่ไชจึงเลิกยุ่งเกี่ยวกับเพื่อนชายรายนั้นเพื่อตัดปัญหา แต่กลับกลายเป็นว่าเธอตั้งครภักขึ้นมา

บัญชากลางแคลงใจว่าเด็กในท้องจะไม่ใช่ลูกตน เพราะเขาไม่ได้ยุ่งเกี่ยวกับภรรยาเป็นเวลาหลายเดือน

การตกลงระหว่างสามีภรรยาเป็นอย่างไรไม่มีใครรู้ แต่แซ่ไชเฝ้าฟูมฟักครรภ์อย่างดีโดยที่คนทั่วไปไม่ล่วงรู้ถึงความลับนี้ คลอดออกมาเป็นลูกสาวและตั้งชื่อว่า ‘นิศากร’ โดยที่บัญชาให้การรับรองเป็นอันดี

รอยร้าวทำให้สามีภรรยาทะเลาะกันบ่อยเพราะขาดความไว้วางใจ ต่อมาแซ่ไชกล่าวหาว่าบัญชามีผู้หญิงอื่นเพราะหลงเชื่อข่าวลือ การถูกหยามหน้าจากภรรยาซึ่งเฟลิรต์กับชายอื่นแต่กลับกล่าวหาตน ทำให้บัญชาหมดความอดทน

เขาจึงมีบ้านเล็กจริงๆ เป็นครั้งแรกคือลลนา โดยที่แซ่ไชน้ำท่วมปากเพราะตัวก่อความผิดเอาไว้ เธอหายหน้าไปจากสังคมอยู่นานกระทั่งลลนาเสียชีวิตเพราะอุบัติเหตุ ซึ่งมีคนคาดเดาไปต่างๆ นานา ว่าเกิดจากฝีมือเมียหลวง

ต่อมาแซ่ไชมีลูกสาวคนเล็กกับบัญชาชื่อศศิธร ซึ่งมีข่าวลือเรื่องชาติกำเนิดเช่นเดียวกับลูกสาวคนโต

คนเพียงหยิบมือซึ่งรู้ความจริงสมัยนั้นมีเพียงคนใกล้ชิดอย่างทนายความบรรพต อดีตเด็กวัดกำพร้าอาศัยอยู่กันกุฎิที่บัญชาเคยให้ทุนการศึกษาจนเรียนจบ ให้โอกาสเข้ามาทำงานกับเครือธนภักทวณิษ ความภักดีของทนายความประจำครอบครัวจึงเป็นสิ่งที่ไม่มีใครสงสัย

เขาช่วยจัดการทั้งด้านเอกสารและเรื่องอื่นแก่นายจ้างคือเสียบัญชา

ด้วยความจงรักภักดีตลอดมา

นิศากรไม่เคยคิดว่าคนอย่างเธอจะริษยาใคร กระทั่งได้รู้

ความลับซึ่งกลายเป็นบาดแผลฉกรรจ์ทางใจ นานวันเข้าจึงกลัดหนองเหมือนพิษร้าย พานหนักน้อยใจโชคชะตาของตนที่ดูเหมือนมีพร้อมทุกอย่าง แต่ชาติกำเนิดที่แท้จริงกลับมีมลทิน แถมทั้งเรื่องความรักและการงานยังพ่ายแพ้ให้แก่หญิงสาวซึ่งด้อยกว่าตนทุกทาง

ความตระหนงซึ่งเคยมีมาเสมอแต่ด้วยเยาว์ ว่าเธอมีดีกว่าคนส่วนใหญ่ เป็นเหมือนหัวโขน ใส่แล้วยากจะถอดวางลง ทำให้หวาดระแวงนักหนาว่า อาจมีคนรู้ความลับนี้เข้า โดยเฉพาะ ‘ศัตรู’ ซึ่งเคยปะทะคารมกันหลายครั้งหลายหน

ศัตรูซึ่งเป็นเมียช้อย ไม่แน่ว่าบิดาอาจหลุดปากเล่าอะไรให้มันฟัง เคยทำกับพุดพิชญาไว้อย่างไรยิ่งประหวั่นว่าหาก ‘รู้’ นางร้ายจะใช้ความลับนี้เล่นงานตน

ถูกแย่งผู้ชายและการงานว่าร้ายแรง แต่ที่น่ากลัวกว่าคือนางร้ายกำลังเข้ามาทำลายครอบครัวตน

‘ครอบครัว’ ที่หมายถึงศักดิ์และสิทธิ์โดยสายเลือดที่จะใช้นามสกุล ธนภักทรวณิชนันทรเกียรติเหมือนพี่น้องคนอื่นโดยชอบธรรม ตราบใดที่ยังไม่มีใครรู้ว่าเธอคือผลิตผลที่ผิดพลาดจากการสมรสที่ล้มเหลว

มนุษย์ตอบสนองต่อความกลัวแตกต่างกัน บางคนวิ่งหนี บางคนสู้กับปัญหา ทว่านิศากรเลือกที่จะกำจัดศัตรูด้วยวิธีการที่เลือดเย็นกว่าโดยลิ้มไต่รตรองถึงผลที่จะตามมา แผนของเธอคือทำให้ฝ่ายตรงข้ามกลัว เพราะมีจุดอ่อนเหมือนตนจนไม่กล้าเผยอหน้าขึ้นมาต่อสู้และยุ่งเกี่ยวกับครอบครัวของเธออีก

ผลพลอยได้ของวิธีนั้น เธอยังได้แก้แค้น ทำให้นางหงส์กลายเป็นนกปีกหัก ค่าที่มันเยื่อหึงจองหงอนัก

คิดอย่างนั้นจึงแก้งเล็กราวีพุดพิชญาและวิกรานต์อยู่พักใหญ่ จนฝายนั่นเกือบตายใจ โดยมีวรรษชลเป็นเครื่องมือ มีเมธัสเป็นตัวช่วย แลกกับข้อเสนที่เขาเองยิ่งกว่าพอใจเพื่อประสานรอยร้าว

‘จะบ้าไร้เง เรื่องอะไรจะให้ผมได้กากเดนของเสียไมตรี’

‘อย่าโง่ไปหน่อยเลย คุณคิดจะจริงจังกับหล่อนหรือเง ในเมื่อเมื่อนั้น เป็นเมียร้อยพ่อฉัน’

‘ผมไม่อยากกินของเหลือเดน’

‘คนอย่างคุณ อาจมยังกินมาแล้ว’ บอกอดีตคู่ขาอย่างเย้ยหยัน เพราะนิสัยมักมากของเขา ‘กะอีแค่ยอมให้เสียเซยชมสักครั้งจะเป็นไรไป พอคุณมีเครื่องมือแบล็กเมลล์นังนั้นแล้ว จะนอนกับมันอีกกี่ครั้งก็ได้’

‘ผมอยากเป็นคนแรก!’

‘แบบนี้ก็ผิดแผนดี คุณจะไปหาคนจากไหนมาจัดการถ้าเกิดมีคน มาช่วยมัน เกิดทำแล้วพวกนั้นปากโป้งขึ้นมาทีหลังจะไม่ลำบากหรือ เสีย เขามีเส้นสาย เลี้ยงมือดีไว้หลายคน ถ้าเกิดอะไรขึ้นคงจับมือใครดมลำบาก’

เมธัสฮึดฮัดไม่เต็มใจ แต่เมื่อหาเหตุผลมาสู้ไม่ได้จึงยอมทำตาม แผนของเธอ

จากนั้นจึงมีการจัดฉากให้เสียไมตรีผู้คลั่งไคล้ต่อเสนหนึ่งนางร้าย และ เคยพยายามยื่นข้อเสนผ่านผู้จัดการส่วนตัวของพุดพิชญาหลายครั้งแต่ ได้รับการปฏิเสธ ให้เข้าถึงตัวเป้าหมายได้เหมือนเป็นการสมยอม

‘ยาข่มขืน’ ถูกหยอดลงแก้วเครื่องดื่มในงานเลี้ยงของช่องซึ่งมีทั้ง นักแสดง สื่อ และทีมงานเบื้องหน้าเบื้องหลังมากมาย เพื่อไม่ให้ใครสังเกตเห็นการลงมือ แต่แผนกลับพลาดเพราะพุดพิชญาปฏิเสธไม่ดื่มของมีนเมา ที่ผสมมา วรรษชลเพื่อนสนิทที่ภูษนิศากรใช้เป็นเครื่องมืออาสาถือแก้วมา จึงดื่มแทนเพราะไม่รู้

ไม่นานก็เกิดอาการผิดปกติ ทำให้ต้องกลับขึ้นไปบนห้องพักซึ่งเสีย

ต้นหาจัดรออยู่

ศรุตเป็นผู้พียงแพนสาวขึ้นไปยังห้องพัก คนของเสียไม่ตรีซึ่งรออยู่ตามแผนต้นเข้าใจผิด คิดว่าวรวงษชลคือคนที่เสียไม่ตรีหมายตาไว้จึงจัดการกับพระเอกดาวรุ่งและนำวรวงษชลไปบำเรอกามให้นายจ้าง

เมื่อเห็นจะเสียเรื่องนิศากรจึงต้องรีบยื่นมือเข้าไปแก้ไขด้วยตัวเอง โดยใช้อุบายดึงนางร้ายของช่องออกไปด้านนอก มีเมธัสเป็นผู้ช่วยร่วมกันทำร้ายต่อยห้องพุดพิชญาจนสลบและพาตัวขึ้นไปอีกห้องหนึ่งในโรงแรมซึ่งจงเสริมเอาไว้ หารู้ไม่ว่าวิกรานต์ผู้เห็นบางสิ่งผิดปกติเพราะจับตาดูอยู่ รีบตามหาตัวนักแสดงที่ตนดูแลหลังจากคลาดกัน

ใครบางคนเห็นพุดพิชญาออกมากับนิศากร เมื่อโทรศัพท์มือถือของนางร้ายถูกปิดด้วยฝีมือของนางเอก วิกรานต์จึงโทร. หาใครคนหนึ่งซึ่งเขาคิดว่าอาจรู้ความเคลื่อนไหวของนิศากร คือบิดาของเธอเอง

เป็นจริงดังคาดเนื่องจากเสียบัญชาใช้ระบบติดตามจีพีเอสกับบรรดาลูกๆ เพราะกลัวครอบครัวได้รับอันตรายจากศัตรูทางธุรกิจและการเมือง เขารีบรุดมาพร้อมบรรพต ทั้งหมดขึ้นไปยังห้องซึ่งพุดพิชญา กำลังจะถูกทำมีดมีร้าย

ประตูเปิดผางออก ทำให้นิศากรซึ่งกำลังเดินกลัองวิตโธช่วย
เมธัสตกตะลึงเมื่อหันมาเห็นบิดายืนอยู่หน้าประตูใบหน้าขีดเผือดเช่นเดียวกับเพลย์บอยหนุ่มซึ่งกำลังถอดเสื้อผ้าของตน

‘ฉันเคยคิดว่าแกเป็นคนเอาแต่ใจ แต่ไม่คิดว่าแกจะสารเลวได้ถึงขนาดนี้’

‘นิ ม...ไม่ได้ทำอะไร นั่งชาญ่ามันตามคุณเมธัสขึ้นมาเองเพราะอยากนอกใจคุณพ่อ’

‘หนูปานเลยสลบไปแบบนี้ไม่ใช่มันึงลูกชั่ว!’ บัญชาปรवादเข้าหาตัวมือขึ้นฟาดใบหน้าดังงามอย่างรุนแรงชนิดที่นิศากรไม่คิดว่าจะมีวันได้

ลึ้มรส ร่างบางถลาล้มลงกับพื้น ‘แกยังกล้าแก้ตัวอีกหรอ!’

‘คุณพ่อ... ทำร้ายทำไม นิเป็นลูกสาวของคุณพ่อนะ’ หญิงสาว
เงยหน้าขึ้นมองบิดาอย่างเจ็บช้ำ ขณะเมธัสทำอะไรไม่ถูก ได้แต่ยืนหน้า
ถอดสีเพราะมีวิกรานต์กับบรรพตยืนขวางหน้าประตูไว้ จะหนีออกไปก็
ไม่กล้า

‘บางทีฉันอาจคิดที่คิดว่าแกเป็นลูก เลือดฉันไม่มีวันเป็นนเลือด
สันดานอาชญากร’

‘นิไม่ใช่อาชญากร นางชาญาต่างหากที่เข้ามาทำลายครอบครัวของเรา’

‘แกมันตื่นเขินสิ้นคิด จนฉันอดสูแทน’ บัญชายื่นผางดมองลูกสาว
ซึ่งยกมือกุมปากมีเลือดคบกเหมือนนกปีกหักด้วยสีหน้าดั่งมึงทิ้ง ยกนิ้วชี้หน้า
เธอ ‘ถ้าหนูป่านเป็นอะไรไป ต่อให้แกเป็นลูก ฉันก็จะเอาแกกับไอ้เศษสวะ
นี้เข้าคุก!’

‘คุณพ่อเห็นคนอื่นดีกว่านิ’

‘พูดกับแกมีแต่เปลืองน้ำลาย แค่ว่าใส่หวัะโหลกเอาไว้ ว่าเมื่อไหร่
ที่แกเอื้อมมือแตะต้องหนูป่านอีก ฉันไม่เอาแกไว้แน่ ต่อให้ฉันเรียกกว่า
ลูก เลือดชั่วๆ ก็คนเดียวฉันตัดทิ้งได้’

วจาเด็ดขาดดุจคำพิพากษานั้นทำให้นิศากรตัวชา มองใบหน้า
ของผู้ที่ตนเคยเรียกอย่างสนิทใจว่า ‘พ่อ’ มากกว่าสี่สิบปีด้วยความสะเทือน
ใจอย่างรุนแรง แน่แล้ว... ว่าเธอคงไม่ใช่เลือดในอกของเขา มิเช่นนั้นทำไม
บัญชาจึงปกป้องเมียน้อยมากกว่าลูกสาวแท้ๆ จนถึงกับข่มขู่ตัดขาดความ
เป็นพ่อลูก

พุดพิชญาพินขึ้นมาจากวงนั้นพอดี โชคดีที่มารร้ายในคราบเทพบุตร
ยังไม่ทันได้ถอดเปลื้องเสื้อผ้าเธอให้ต้องอับอาย ทันได้เห็นเหตุการณ์
และได้ยินประโยคสุดท้ายของบัญชา จึงมองเธอด้วยสายตาดูใจหนึ่ง
ซึ่งนิศากรตีความว่ามันคือความสนใจระคนสมเพชเวทนา

ความคับแค้นและอับอายในครั้งนั้นคือที่สุดของความอับยศ เมื่อต้องทนเห็นศัตรูเฝ้ามองความปราชัยของตน

ตำรวจถูกเรียกเข้ามาเพื่อพาตัวเมธัสไปโรงพักโดยไม่เห็นแก่หน้าใคร มณิกาผู้เป็นแม่ของเขาจำต้องถือรูปเทียนดอกไม้ไปบ้านธนภัทรวณิชเพื่อขอขมาบวชญา ทว่าได้รับการปฏิเสธ

การกระทำนั้นก่อให้เกิดรอยร้าวในครอบครัวมากขึ้น เพราะเจ้าแม่สื่อขุนเคืองจึงหันเข้าหาแซ่ไซแทน

เริ่มด้วยการขอร้องและอ้อนวอนด้วยไมตรีจิต เพราะมณิกาสร้างกระแสน่าสงสารเสริมนางเอกสาวเสมอจนมีชื่อเสียง แต่ไซไซจำต้องยื่นกรานปฏิเสธเพราะบัญชาสั่งเอาไว้ ไม่นวมจึงเปลี่ยนเป็นไม้แข็ง

‘ถ้าคุณไซไซไม่ยอมช่วย เมธัสคงจำใจสสารภาพกับตำรวจไปตามตรง ว่าหนูมีส่วนรู้เห็นด้วย’

‘นี่คุณกำลังขู่ฉันหรือไง’

‘ดิฉันเพียงพูดตามข้อเท็จจริง คงไม่ดีไซไซไหนคะ ถ้ามีข่าวนางเอกดาวรุ่งยอดนิยมทำตัวเป็นนางร้ายเสียเอง ล้อลวงเพื่อนนักแสดงที่เคยมีปัญหากันไปบ่เรอกามให้อาเสียกับแฟนหนุ่ม แล้วยังคิดถ่ายวิดีโอไว้แบล็กเมลล์’

‘ถ้าแม่ซาญาไม่บอกว่ายายมีส่วนรู้เห็น คำพูดของลูกชายคุณก็ไม่มีน้ำหนัก’

บอกเช่นนั้นเพราะบัญชายืนยันว่า พุดพิชญาจะไม่ให้การใดๆ พาดพิงมาถึงนิศากร

‘คุณไซไซแนใจหรือคะว่าจะให้เมียน้อยช่วยปกป้องลูกสาว...’ ผู้สร้างข่าวฉาวและรู้ถึงอิทธิพลของสื่อซึ่งตนมีอยู่ในมือ เอียดกคอคด้วยสายตาที่ทำให้ผู้ฟังหน้าแดง คนอย่างมณิกาทำให้คนเกิดและดับมาแล้วนับไม่ถ้วน ผ่านประสบการณ์และเล่ห์เหลี่ยมมาซาชิน คิดว่าตนมีดีจนไม่ต้องก้มหัวให้ใครเกินความจำเป็นเหมือนกัน

‘อย่าลืมนะคะว่าหนูไม่เคยมีปัญหากับซาญา เคยเป็นแฟนกับตาร์ส เรื่องนี้คนในวงการเขารู้กันทั่ว ยิ่งเรื่องความสัมพันธ์ลับของซาญากับเสีย บัญชา...’ สีน้าคนพูดมีเลศนัยร้ายลึก ‘คงไม่มีใครแปลกใจหรอก ถ้าแก จะแค้นจัดจนร่วมมือกับลูกชายของดิฉันทำร้ายเด็กนั่น ตรวดดูให้ตีเกิดคะ คุณแซ่ไซ ถ้าคิดจะไว้ใจเด็กคนนี้ หากซาญากลับคำที่หลังหรือล้าเล็ก บุญคุณเพราะอยากได้สามีของคุณแซ่ไซไว้ซะเอง เสียบัญญัติอาจตามใจ เมียเด็กมากกว่าภรรยาในทะเบียนสมรสที่ลึนเสนหากันนานแล้ว ไม่งั้น คงไม่ปกป้องกันขนาดนี้’

‘กล้าดียังไงถึงละลาบละลั้งเรื่องภายในบ้านฉัน!’ แซ่ไซโกรธจน ตัวสั่น

‘ดิฉันไม่มีเจตนาจะดูถูกอะไร เพียงแค่อยากให้ลูกชายพ้นผิดหรือ อย่างน้อยก็ผ่อนหนักเป็นเบา เพราะลูกสาวของคุณแซ่ไซก็ผิดไม่แพ้กัน โทษฐานที่เป็นคนเลี้ยมลูกชายของดิฉัน ล้าพังตาร์สไม่มีทางคิดเรื่องร้าย ขนาดนี้เอง’

‘ใครๆ ก็รู้กันทั้งนั้นว่าลูกชายของคุณเป็นคนประเภทไหน เพราะ มีแม่คอยถือหาง!’

‘หัวอกแม่คนไหนก็คงเหมือนกัน ไม่งั้นคุณแซ่ไซคงไม่คิดปกป้อง ลูกสาวแล้วโยนอาจมาให้ลูกชายดิฉันคนเดียว อย่างนี้แล้วเราไม่ถือเป็นคน ประเภทเดียวกันหรือคะ’

‘ถ้อยคำหยันลึกทำให้คนฟังทั้งโกรธและหน้าม่านด้วยเถียงไม่ออก ‘ไม่ใช่ฉันไม่อยากช่วย แต่คุณบัญญัติไม่มีทางปล่อยเรื่องนี้ไปง่ายๆ’ ‘ถ้าจนตรอกดิฉันก็สู้สุดใจเหมือนกัน อำนาจเงินอาจมีไม่เท่า แต่ ดิฉันไม่ยอมเดือดร้อนคนเดียวแน่’

คำขู่ทำให้แซ่ไซตกอยู่ในสภาวะลำบาก นั่นก็สามี นี่ก็ลูก ไหน ยังต้องต่อสู้กับมโนธรรมของผู้ใหญ่ซึ่งรู้ผิดชอบชั่วดีเพราะผ่านร้อนหนาว มาครึ่งชีวิต แม้ศิการยืนยันว่าไม่ได้เป็นคนคิดแผนการ แต่เธอเลี้ยงลูก

มากับมือมีหรือจะไม่ว่าลูกสาวคนโตรักแรงเกลียดแรงแค่ไหน

เมื่อไม่มีทางเลือก แซ่ไซจึงบากหน้าไปคุยกับสามีจนมีปากเสียงกัน
‘คุณจะไม่เห็นแก่ฉันเพราะหมดเยื่อใยจนมีคนอื่นหยามหน้าฉัน
ก็คนก็ได้ แต่ฉันขออีกสักครั้งให้เห็นแก่ความเป็นครอบครัว ชั่วดียังไง
ยายนิ...’ คนพูดน้ำตาคลอเบาทำให้คนฟังใจแป้ว ‘ก็เป็นลูกสาวของเรา’

ท้ายสุดเหตุผลที่มณิกายกมาชู้ยังมีผล บัญชาใจอ่อนยอมให้หนาย
ซึ่งเขาจ้างให้พูดพินญาถอนฟ้องจากการเป็นเจ้าทุกข์ ให้กฎหมายจัดการ
ต่อตามขั้นตอนอย่างไม่เต็มใจ และเป็นไปดังคาดเมื่อไม่นานต่อมาเมธัสก็
ลอยนวล ไม่มีสื่อสำนักไหนเสนอข่าวเรื่องนี้นอกจากข่าวในคอลัมน์กอสซิป
แบบไม่เอ่ยชื่อ

ทว่าผู้ได้รับผลร้ายแรงกว่าใครกลับเป็นววรรษชล เพราะแม้เสียไมตรี
จะรู้ว่านิศากรส่งผู้หญิงมาติดตัวแต่ยังบ้าตถนหาจนสร้างความอับยศให้
เธอ หญิงสาวตัดสินใจไม่เอาเรื่องเพราะรู้ว่าหากข่าวหลุดออกไป อนาคต
ของเธอคงจบสิ้น

ทว่าความโชคร้ายของววรรษชลไม่จบเพียงแค่นั้น แต่รอวันซ้ารอย
ให้ยิ่งเลวร้ายกว่าเดิม ซึ่งผลของมันมีเพียงนิศากรที่ล่องรู้ เพราะววรรษชล
ไม่กล้าบอกใคร แม้กระทั่งพูดพินญา...

**อดีตนั้นผ่านมากกว่าสองปี แต่ยังคงทำร้ายผู้เกี่ยวข้องอย่าง
ถ่วงตัว...**

แซ่ไซออกมาเอนหลังเหม่อลอยคนเดียวในห้องนั่งเล่นหลังมือ
อาหารเย็น เมื่อลูกชายและครอบครัวแยกย้ายกันกลับบ้าน ลูกสาวแยก
เข้าห้องส่วนตัว ส่วนสามีกำลังนั่งคุยกับบรรพตอยู่ในห้องทำงาน

“นิขอโทษเรื่องที่โต๊ะอาหารนะคะ”

เสียงลูกสาวคนโตหน้าประตูทำให้แซ่ไซลดหนังสือที่ไม่ได้อ่านในมือ
ลง ยึดกายนั่งตัวตรง

“นี่ไม่ควรขึ้นเสียงใส่คุณพ่อ”

“ก็ทำไมเห นี่คุณแม่รู้หรือเปล่าคะ คุณพ่อให้คุณรถที่ซื้อเพชรมาให้”

รติคือพีเอหรือผู้ช่วยส่วนตัวของบัญชา ทำหน้าที่อย่างมี
ประสิทธิภาพด้วยการเก็บเรื่องส่วนตัวของเจ้านายไว้มิดชิด แม้กระทั่งต่อ
คนในบ้านธนภัทธวณิช แต่ได้รับความไว้วางใจอย่างสูงจากเจ้านายของ
ตัวเอง มีเพียงคนเดียวที่รติยอมเปิดปากพูดทุกอย่างด้วยคือบรรพตซึ่ง
บัญชาให้ความไว้วางใจเท่ากัน

“วันเกิดยายดีจะมาถึงอีกไม่กี่วันแล้วนี่ คุณพ่อกำลังหาของขวัญให้น้อง
หรือเปล่า”

“ก็นั่นละค่ะที่นินสงสัย” หญิงสาวเข้ามานั่งโซฟาตัวเดียวกับมารดา
สีหน้าขุ่นมัวจากตะกอนที่ยังค้างคาในใจ “ไม่กี่วันก่อนนั้นมันไปหา
คุณพ่อ นี่ได้ยืมเด็กในบริษัทพูดถึงเครื่องเพชรนี่เลยไปเช็กรู คุณแม่ต้อง
ไม่เชื่อแน่”

แซ่ไซ้ใช้ความเงียบและสายตาแทนคำถาม ลูกสาวเลยทำหน้าที่
เหม็นเบื่อที่มารดาช่างสงบนิ่งอยู่ได้

“นิงซาญ่ามันเกิดเดือนเดียวกะยายดี แต่ซ้ากว่ากันแค่วันเดียวค่ะ”

“แม่นิ่งกว่าเขาอายุมากกว่ายายดี”

“มากกว่าสามปี แต่เกิดเดือนเดียวกัน นินเลยสงสัยว่าคุณพ่อจะซื้อ
เครื่องเพชรให้ใครกันแน่”

คนเป็นแม่เมินหน้าหนีแม่หัวอกจะร้อนรุ่มขึ้นมาไม่แพ้กัน แต่เคยชิน
กับการรักษาภริยาต่อหน้าบ่าวไพร่เพราะไม่ยอมเป็นขี้ปากให้ใครเก็บไป
นินทา ประสบการณ์ผิดพลาดที่ผ่านมาสอนนางไว้มากมาย

“คุณพ่อบ้านเล็กหลายหลัง บางคนก็ซื้อบ้านให้อยู่ ซื้อรถให้ขับ”

“แต่ไม่เหมือนนิงนี่ อย่างน้อยคุณพ่อยังไม่เคยพานั่งพวกนั้นมา
กินข้าวในโรงแรม ไม่เคยยอมให้ใครมาหาที่บริษัทหรือปล่อยให้ระรานเรา

ไม่เคยแวะไปส่งถึงบ้านหรือหางานให้ทำ ขนาดอิตาบรรพตยังเรียกมันว่า คุณชาญ่าทุกคำ ถ้าเป็นสมัยเก่าใครๆ คงคิดว่ามันเป็นคุณนายรองต่อจาก คุณแม่ เพราะคุณพ่อยกมันขึ้นมาตีเสมอ”

หญิงสาวจิกเรียกทนายความวัยกลางคนประจำครอบครัวอย่างไม่ สบอารมณ์เพราะไม่ชอบหน้าอยู่เป็นทุน กับลูกคนอื่นของนายจ้างโดย เฉพาะศศิธรผู้หัวอ่อน บรรพตจะให้ความเอ็นดูและนอบน้อมสมฐานะ แต่ กับเธอ... ไข่ข้าเก่าเต่าเลี้ยงมักมองมาด้วยสายตาดูหาอะไรระอาใจ แม้จะ รักษาสีหน้าให้สงบนิ่ง

“ทำไมนิมันใจนักว่าเด็กคนนี้ยังเป็น...เมียร้อยของคุณพ่อ”

“ถ้าไม่เป็น มันจะเที่ยวมาหาคุณพ่อให้เป็นขี้ปากคนทำไม รู้ทั้งรู้ว่า สังคมไทยแอนตี้เรื่องผิดผิดเมียจะตาย เจอกันบ่อยขนาดนี้คงไม่ใช่เรื่อง งานอย่างเดียวหรอกค่ะ สัญญาหมดไปตั้งหลายเดือนแต่นังนี่ยังติดต่อมา อยู่ คนอย่างมันจะมีอะไรอะไรกับคนระดับคุณพ่อได้ ถ้าไม่ใช่เรื่องอย่างว่า”

“เบาเสียงลงหน่อย” แซ่ไซเตือน มองลูกเหมือนเห็นกระจกเงา สะท้อนตัวเองในอดีต ซึ่งทำให้สถานะสมรสของนางกับบัญชาไม่สามารถ กลับมาเป็นดังเดิมได้ “ทำไมแกไม่เคยควบคุมอารมณ์เลย”

“ขอโทษค่ะ นิคควบคุมได้ถ้าไม่ใช่เรื่องของนังชาญ่า”

“ยังโกรธเรื่องที่คุณพ่อพลั้งมืออยู่หรือไง”

“คุณพ่อตั้งใจตบนิเพื่อปกป้องมัน ต่าว่านิผิด” นิคากรเถียงหน้า แดงก้ำ แก้มกระตุกเมื่อนึกถึงรสมือของบิดาที่พาดลงมาอย่างรุนแรง นางเอกสาวไม่เคยยอมรั้งกับใครแม้กระทั่งมารดาว่าตนเป็นผู้ผิด นิสัย ชอบเอาชนะ เจ้าคิดเจ้าแค้นและทิวี่สูงนั่น แรกกล้าเสียจนยอมเป็นคนผิด ไม่ได้แม้เคยได้บทเรียนมาแล้ว

การเฝ้ามองมันเป็นที่รักของใครต่อใคร ทั้งที่ทำให้เธอเดือดร้อน คือความทรमान

เพราะอย่างนั้นนิศากรจึงไม่แคร์ที่จะกลับไปมีสัมพันธ์ชั่วคราว

กับเมธัส เพื่อเยี่ยมมือเขาช่วยเขียนข่าว ‘ดาว’ กอสซิป และปล่อยข่าวแยๆ ปากต่อปาก จนบางคนเริ่มแอนตีและสงสัยพฤติกรรมของนางร้าย

“นี่เป็นลูก ควรให้ภักด์คุณพ่อเพราะแก้ทำตัวก้าวร้าวก่อน”

“ทั้งที่มันทำให้คุณแม่ช้ำใจเหวอคะ”

“...” แซ่ไซ่ทอดถอนใจ ไม่เอื่อยอะไรต่อ แกวตาทามองลง

อาการของคนเป็นแม่ทำให้หนีศากรสงบได้ รับผิดชอบเอนกายเข้าไป กอดเอนนางอย่างประจบ

ถึงความรู้สึกต่อบิดาทุกวันนี้จะเต็มไปด้วยความซุนเคื่อง น้อยใจ คับแค้นจนบางครั้งใกล้เคียงกับความเกลียดอย่างแยกไม่ออก แต่หญิงสาวยังยอมอ่อนข้อให้มารดาผู้คอยปกป้องคุ้มครองตน “นิขอโทษ”

“เรื่องเครื่องเพชร ถ้าคุณพ่อเขาอยากซื้อให้ใครก็ปล่อยเขาไปเถอะ”

“แต่มันเป็นเงินของเรา”

“เรายังพอมี” แซ่ไซ่นิ้วหน้า “หรือเงินเงินขาดมืออีกแล้ว”

“นี่ก็แค่ไม่ยอมทำให้เงินงสีของพวกเราถูกถ่ายมือไปหาหนึ่งเมียน้อย ผ่านข่าวของที่คุณพ่อทยอยซื้อให้”

“สี่ห้าเดือนมานี้ไม่มีเงินไม่พอใช้ ทั้งที่มีงานตลอด” เอ่ยถามอย่างสงสัย เพราะแต่ไหนแต่ไรศากรแทบไม่ค่อยมาขอเงินพิเศษหลังจากเริ่มมีงานในวงการมากขึ้น

“นิรับงานน้อยลงเพราะเครียดจนสุขภาพไม่ค่อยดีนี่คะ” นางเอกสาวแก้ตัว หลบตามารดาอย่างมีพิรุณ “อีกอย่างงานในวงการ คุณแม่ก็รู้ว่าค่าใช้จ่ายมันเยอะเป็นเงาตามตัว ไหนจะเสื้อผ้าใส่แล้วแต่งช้ำไม่ได้ กระเป๋าต้องเปลี่ยนทุกเดือน รถนิกก็เพิ่งซื้อ สามเดือนก่อนเพิ่งไปยุโรปมา คุณแม่โกรธที่นิขอค่าขนมเพิ่มเหวอคะ”

“แม่กังวลว่านิจะไม่รู้จักบริหารเงิน การที่เฮไซ่คิดร่ำรวยกว่าคนอื่น ก็ไม่ได้หมายความว่าเราจะใช้จ่ายฟุ่มเฟือยยังงี้ก็ได้ อะอะไรที่ประหยัดลงได้ก็ควรทำนะลูก” เอ่ยสอนพลางสังเกตอย่างแปลกใจกับอาการหลบ